

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 47

I Legislatura

Any 1981

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 20

Quarta reunió
tinguda el dia 3 d'abril de 1981

SUMARI

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, a dos quarts de dotze del migdia, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera.

*El M. H. Sr. President s'adreça a la Cambra per dir que, en el resum de les votacions a l'Estat d'Ingressos i de Despeses del Pressupost que han rebut, s'indiquen tots els **vots particulars** i **esmenes** acceptats, i que s'hi precisen quins han estat els **Conceptes** augmentats i disminuïts, així com que en l'article primer de les Normes Generals es reflecteixen els resultats anteriors (p. 1300).*

*Tot seguit es passa a votació l'article primer de les Normes Generals, l'aprovació del qual significarà l'aprovació definitiva de la **Llei de Pressupost**, que obté 53 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció (p. 1300).*

A continuació, per explicació de vot, intervenen els Srs. Amestoy, pel G. p. del PSUC (p. 1300), Armet, pel G. Socialista (p. 1302), i Alavedra, pel G. p. de Convergència i Unió (p. 1304).

L'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances, Sr. Trias i Fargas, pren la paraula tot seguit (p. 1306). Després, continuant amb el torn d'explicació de vot, intervé el Diputat Sr. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1307), i el Diputat Sr. Pedrós, del G. p. de Centristes (p. 1308).

*Un cop acabat el torn d'explicació de vot, el M. H. Sr. President comunica a la Cambra que la **Llei de Pressupost** serà publicada en el Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya, i que els **Annexos** ho seran en el número bis (p. 1311).*

Tot seguit es passa al punt següent de l'ordre del dia —primer bis—, que és la Proposició no de Llei sobre actuacions del Consell Executiu en relació amb l'execució del Pressupost de la Generalitat per al 1981 i la preparació del Projecte de Pressupost per al 1982. El M. H. Sr. President demana als Grups signants si desitgen defensar-la (p. 1311).

No havent-hi, cap torn a favor, ni, consegüentment, cap torn en contra, es passa directament a votació, i és aprovada per unanimitat dels presents (p. 1311).

*Es passa al punt segon de l'ordre del dia, que és l'aprovació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Biblioteques. No havent-hi cap esmena ni cap vot particular, el M. H. Sr. President demana al Sr. Secretari que llegeixi les dues esmenes tècniques signades per tots els Grups parlamentaris (p. 1312). El Diputat Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, pregunta si es vota la Llei amb les esmenes incorporades (p. 1312). El M. H. Sr. President li respon afirmativament. Tot seguit el Sr. Secretari Primer llegeix les **esmenes tècniques** (p. 1312). El Projecte de Llei de Biblioteques, amb la incorporació de les **esmenes tècniques**, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1312).*

Els Diputats Sr. Lorda, del G. Socialista (p. 1312); Sr. Folch, del G. p. del PSUC (p. 1313); Sr. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1314); Sr. Manuel-Rimbau, del G. p. de Centristes (p. 1315), i Sr. Camps i Vallejo, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1315), intervenen per a explicació de vot.

La sessió se suspèn a dos quarts i vuit minuts de dues del migdia, fins a dimecres, dia 8, a dos quarts d'onze del matí.

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, quan falten tres minuts per a dos quarts de dotze del migdia. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa el Lletat Sr. Pitarch i l'Interventor, Sr. Portabella, per al debat sobre el Pressupost, i el Lletat Sr. Bayona per al Projecte de Llei de Biblioteques. Al banc del Govern seu el Molt Honorable senyor President de la Generalitat, acompanyat dels Honorables Consellers senyors Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Gispert, Guitart, Cahner, Trias i Fargas, Culler i Laporte.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Els senyors Diputats hauran rebut tots un resum de les votacions relatives a l'Estat d'Ingressos i Despeses del Pressupost, en el qual s'indiquen tots els vots particulars i esmenes acceptats precisant quin és el Concepte que ha estat augmentat i quin és, correlativament, el Concepte que ha estat disminuït. Hauran vist també un resum de les modificacions introduïdes respecte al Dictamen de la Comissió, on s'indiquen la totalitat de les altes aprovades al Ple i les baixes correlativament aprovades, i com aquestes modificacions han fet augmentar les despeses d'infraestructura de 74 milions i escaig, i baixar una quantitat idèntica els serveis a transferir. D'acord amb això, hauran rebut també l'article primer de les Normes Generals, en què es reflecteixen els resultats anteriors, i queden, doncs, ja corregits els totals parcials que corresponen a despeses d'infraestructura, serveis transferits i serveis a transferir. El total del Pressupost ha quedat sense modificació.

Passem, doncs, ara a votació l'article primer de les Normes Generals, l'aprovació del qual significarà l'aprovació definitiva de la Llei del Pressupost per al 1981.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'article primer de les Normes Generals, segons la nova redacció que els ha estat lliurada aquest matí, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'article primer de les Normes Generals de la Llei de Pressupost ha estat aprovat per 53 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció. Amb aquesta votació, queda,

doncs, aprovat definitivament el Pressupost de la Generalitat per a l'any 1981.

S'obre el torn d'explicació de vot.

Algun dels Grups parlamentaris desitja explicar el seu vot?

No hi ha explicacions de vot. Ah! el senyor Martín..., el senyor Ribó. Doncs, el senyor Ribó, en nom del Grup... com?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Vull fer un suggeriment al senyor President. Si, efectivament, com semblava —era la nostra idea—, tots els Grups parlamentaris estaven disposats a demanar aquesta explicació de vot, hi ha hagut aquesta situació a veure qui era el primer, o qui era el tercer, per què no es fa una explicació de vot —si li sembla bé al senyor President— per ordre de Grups?

El Sr. PRESIDENT: Seria la primera vegada que es faria, i, per tant, no crec que sigui procedent. Té la paraula el senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: El senyor Alfredo Amestoy, en nom del nostre Grup.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Amestoy, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. AMESTOY: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya és molt conscient de la dificultat que representa per a l'oposició que una discussió sobre els pressupostos pugui canviar els grans temes, les xifres més grosses, així com els criteris globals d'elaboració i la filosofia que ha guiat el Consell Executiu i el Grup parlamentari que li dona suport. És per això que hem de dir que no ens fèiem massa il·lusions. A les nostres esmenes, que han tingut un caràcter essencialment constructiu, no hem intentat de retallar la capacitat de gestió del Consell Executiu, entrant en un regateig de les quantitats proposades, tot i creure que ha pesat massa en els criteris del Govern la idea de dotar-se d'una estructura convenient, però al nostre entendre avui encara innecessària. Bona prova ha estat l'actitud mantinguda pel nostre Grup davant d'esmenes de disminució, malgrat que ens hauria agradat coincidir amb el Grup esmenant, com hem coincidit amb els temes més importants.

Bona prova han estat, també, moltes de les nostres esmenes d'augment, i més de disminució, tant en temes de personal com en altres que anaven en la direcció de dotar de més capacitat les Conselleries per a desenvolupar la

seva tasca o per a potenciar les possibilitats de descentralització administrativa.

És evident que els pressupostos que s'acaben d'aprovar ja no són els del Projecte inicial; s'han introduït alguns canvis amb especial millora. Valorem positivament el fet que de les vuitanta-quatre esmenes presentades pel nostre Grup parlamentari —si tenim en compte que en el curs del debat en Comissió o en el Ple n'han estat retirades setze—, se n'han recollit més de la meitat, bé directament o a través d'esmenes transaccionals. Exactament, s'han aprovat trenta-nou esmenes i se n'han rebutjat vint-i-nou, en moltes de les quals se'ns ha hagut de donar la raó, encara que aquesta raó no s'ha vist compensada amb el vot favorable del Grup parlamentari que dona suport al Govern, com hauria estat el raonable.

S'han aprovat esmenes, al nostre entendre, importants, com han estat les que donaven més dotació de material al Servei de Pesca, les transferències al Consell Regulador i al Protocol de Falset de l'Institut Català del Vi, ajudes a la cooperació a través d'estudis, cursets, biblioteques, etc., per al millorament de l'activitat exportadora, per a una millor informació al comerciant i al consumidor, als serveis turístics per a millorar la imatge turística de Catalunya, per a la formació turística i hotelera, per a potenciar la capacitat de la nostra filmoteca nacional, per a passar subvencions de famílies a l'escola pública, o per a potenciar la cultura tradicional i popular de Catalunya.

Quantitats, moltes d'elles mínimes, algunes molt simbòliques, però no per això menys importants. És a dir, amb aquests i altres canvis en l'Estat de Despeses, així com els introduïts en el text de l'articulat, se'ls ha tret una part de la seva càrrega negativa que, al nostre entendre, tenien de bon principi.

Això vol dir que estem d'acord, que estem satisfets? Evidentment que no. El Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya considera que junt amb aquests elements positius n'hi ha d'altres que hem de valorar molt negativament, que hi ha hagut esmenes nostres importants que conformaven la nostra filosofia dels pressupostos de la Generalitat i que han estat rebutjades. En primer lloc, va ser rebutjada la nostra esmena a la totalitat. Una esmena a la totalitat que, com vam explicar en la seva defensa, en l'actual situació política difícil, difícil, d'ofensiva del centralisme —al nostre entendre, no contra el Govern català, sinó contra tot el procés autonòmic—, no volíem regatejar el suport al Consell Executiu davant les dificultats presents, i tenia un contingut constructiu i en cap cas un contingut de vot de censura.

Però en aquesta esmena a la totalitat hi havia crítiques, hi havia propostes, que després no s'han reflectit en els pressupostos a través de la seva discussió i de les esmenes presentades. Aquest és el cas de tota la política de personal del Consell Executiu, l'actitud respecte a la contractació de nou personal i a la creació d'alguns nous serveis, tema del qual hem parlat diverses vegades en aquest Parlament i del qual segurament haurem de tornar a parlar; m'estalvio, doncs, d'insistir-hi.

Un altre tema que considerem molt negatiu ha estat els dels primers avals de la Generalitat, qüestió en la qual s'havia avançat positivament en Comissió i que, inexplicablement, ha tornat enrera al Ple. Un tema que ens pot por-

tar i ens pot donar molts maldecaps, i que pot portar a seriosos enfrontaments i a la pràctica d'una política de la Generalitat que no estigui gens clara davant del poble de Catalunya.

En l'esmena a la totalitat deïem que un dels arguments més importants en contra del Projecte de Pressupostos era la manca d'atenció als problemes de la crisi econòmica i de l'ajuda a la reconversió industrial. I deïem que no bastava que la major part de la responsabilitat d'atendre la reconversió correspongués al Govern central a través dels pressupostos de l'Estat, sinó que es tractava de dedicar-hi una atenció més important des del pressupost de la Generalitat, tant per acompanyar l'acció del Govern central com per gestionar directament el que preveu l'Estatut en matèria de reconversió. Tot això no s'ha recollit i hem de dir que no ens han convençut els arguments del Grup parlamentari de Convergència i Unió ni de l'Honorable Conseller d'Indústria i Energia, perquè el tema de la reconversió, o l'abordem globalment i d'una manera decidida o no donarà els resultats necessaris per a resoldre la situació anguniosa de moltes empreses en crisi, i per a lluitar eficaçment contra el problema més greu que avui patim: el problema de l'atur.

I aquest és l'altre gran tema: la lluita contra l'atur. És veritat, i se'ns ha recordat repetidament, que s'han aprovat 10.000 milions de pessetes per a inversions, que, evidentment, contribuiran a crear llocs de treball, però això no podia contraposar-se a la necessitat de crear un fons per a l'ocupació. Volem recordar que la reconstrucció nacional de Catalunya passa també per la seva reconstrucció econòmica i social, i la lluita contra l'atur resoldrà aquest problema que, com hem dit tantes vegades, és el més greu que avui tenim a Catalunya i a Espanya, i que és essencial en aquesta reconstrucció. La negativa a crear aquest fons d'ocupació es va explicar que per compromís i coherència, per una quantitat mínima però molt significativa, ha estat un fet realment negatiu perquè hem perdut l'ocasió de fer un plantejament clar de lluita contra l'atur. D'altra banda, hem d'explicar que la nostra proposta no era la de crear un fons de 200 milions amb la possibilitat d'incrementar-lo, sinó que es tractava, com deïem a la nostra esmena a la totalitat, d'un fons de 12.000 milions per a dotar la Direcció General d'Ocupació del Departament de Treball amb 6.000 milions per a realitzar inversions reals, i 6.000 milions més per a ens territorials, per a impulsar la lluita contra l'atur de forma descentralitzada, a través dels ajuntaments.

És evident que aquest hauria estat un plantejament oportú per a ajudar a resoldre el trist problema de l'atur, el plantejament que els parats, la classe treballadora en general, i el poble de Catalunya, estan esperant de les seves institucions democràtiques d'autogovern.

No voldria deixar de dir, per acabar, que entenem que aquests pressupostos no són encara els que ha de tenir la Generalitat de Catalunya, que no es podrà fer gaires coses amb ells, que haurem de lluitar amb força per vèncer els obstacles que permetin tenir més traspassos, més competències, més mitjans que ens donin major capacitat d'autogovern. Per això, tot i que en aquesta ocasió s'ha passat més informació —que va ser quelcom que reclamàvem el mes de desembre—, ha estat insuficient i moltes esmenes

no s'haurien presentat o mantingut, d'haver comptat amb més informació.

Esperem, doncs, que per a la discussió dels propers pressupostos, en els quals comptarem, a més, amb la Llei de Finances Públiques de Catalunya, que orientarà més el nostre treball, se superin les deficiències d'ara, i se'ns faciliti a tots els Grups parlamentaris la informació que reclamem.

Tenint en compte tot el que acabo d'explicar, tenint en compte que, malgrat els aspectes positius que valorem, hi ha els altres aspectes negatius que hem comentat, i que pesen molt en el nostre ànim, és evident que no podíem votar afirmativament ni tampoc abstenir-nos. És per això que el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya ha votat en contra.

Res més, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. En nom del Grup parlamentari Socialista, té la paraula per a explicació de vot el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista ha votat que no a aquest article primer com a conseqüència lògica de quin ha estat el seu posicionament al llarg del debat de pressupostos. Voldria dir, en primer lloc, que s'han introduït petites millores de tipus tècnico-jurídic, que no alteren les prioritats contingudes en el Pressupost, i que els Socialistes hem fet un gran esforç per a la correcció tècnico-jurídica del Projecte que se'ns plantejava. Però aquestes petites millores tècnico-jurídiques, com he dit abans, no alteren les prioritats i, per tant, la nostra disconformitat amb la filosofia política del Pressupost que se'ns ha presentat al Parlament de Catalunya.

Ja he dit en altres oportunitats, al llarg d'aquest debat, que les possibilitats que oferia aquest Pressupost de la Generalitat eren limitades, i el que calia era un treball molt fi, molt pensat, de saber quins objectius anàvem a assolir. Nosaltres ens mantinguérem en tot moment dins dels límits d'endeutament que marcava aquest Pressupost, perquè consideràvem que una política de major endeutament era absolutament inviable, atesa l'estructura pressupostària que se'ns plantejava. Ens ha agradat sentir el reconeixement d'unes dificultats polítiques, pel que fa al tema de les valoracions definitives —nosaltres ja vàrem anunciar que ens hi podríem trobar, fruit, possiblement, d'una política improvisada—, pel que fa al tema del plantejament dels traspassos de serveis, i que pot crear una hipoteca greu en l'armònic desenvolupament de les nostres institucions nacionals.

Però quan entrem en l'estudi del que s'ha aprovat i de quines eren les nostres posicions, podem dir amb tota solennitat que no ens podem sentir identificats amb aquest Pressupost, perquè malgrat que s'hi han introduït petites esmenes, els aspectes substancials del Pressupost han quedat absolutament allunyats de plantejaments que fèiem els socialistes. I els plantejaments que fèiem els socialistes no eren mai plantejaments de tipus maximalista, eren plantejaments que estaven presidits per la correcció i per la prudència, que estaven presidits per la racionalitat, que estaven presidits per un principi fonamental, que era intentar l'estalvi màxim de recursos i situar aquest Pressupost de la Generalitat dins d'un marc que potenciés bàsicament la

inversió, en lloc de potenciar les despeses corrents. I aquest era l'enfocament fonamental del nostre plantejament.

Nosaltres volem dir que estem en profund desacord que no s'hagi abordat el tema de les incompatibilitats. Creiem que el plantejament que feia al Grup Socialista era un plantejament correcte, un primer plantejament. No podem estar esperant lleis que puguin regular temes com incompatibilitats o funció pública, perquè sempre trobaríem l'excusa de regulacions posteriors per lleis; temes que podrien haver estat ja abordats per pressupost, i per tant, les normes substantives d'incompatibilitats eren positives perquè davant del poble de Catalunya mostràvem una transparència quant a la nostra actitud administrativa, que no dubtem que seria compartida per tota la Cambra. Per tant, no entenem aquestes polítiques defensives i estranyes que es plantegen en el moment que tenim damunt de la taula un tema tan important com el tema de les incompatibilitats.

No vàrem estar d'acord amb el plantejament —i permetin-me l'expressió— matusser, que es va fer en relació amb el tema dels primers avals. Des d'aquesta tribuna es va parlar d'hospital d'empreses, i això s'ha emfasitzat; el tema no és hospital d'empreses, és situar la nostra Administració en un terreny en què cap altra Administració solvent i democràtica no s'ha situat mai. Situar-la en un terreny de risc, situar-la en un terreny de perills, en un terreny de risc, situar-la en un terreny de perills, en un terreny de crítica fàcil que pot venir de l'exterior. I cal evitar tècnico-professional perquè, evidentment, seria la institució nostra la que quedaria, no en perill, però, si més no, desprestigiada.

I en aquest aspecte voldriem dir molt clarament que en no abordar-se en profunditat allò que correspon a la Generalitat segons l'Estatut —i concretament el Consell Executiu ho hauria hagut de desenvolupar en una línia diferent de com ho ha fet—, que és les possibilitats d'actuació en relació amb el sistema financer, fa que ens trobem amb aquesta política, que jo abans he assenyalat que era una política matussera, i amb actuacions incorrectes, com també s'ha dit en aquesta tribuna, pel que fa al plantejament del tema de les Caixes d'Estalvis, en el qual tenim competència exclusiva, la qual cosa fa que —després d'un conjunt d'actuacions, de decrets, contradecrets, retirades, no retirades, totes elles al marge d'aquest Parlament, quan aquest Parlament havia aprovat una resolució per la qual caldria estudiar el tema en Comissió— aquest tema estigués plantejat en la perspectiva de l'any 1981 en una situació irrisòria des del punt de vista de la importància econòmica d'actuació de la Generalitat en relació amb les Caixes d'Estalvis. Crec que és un error de plantejament, un error estratègic al seu moment, un error de no cercar la unitat aquí, a Catalunya. I aquestes polítiques del tot o res acaben en polítiques irrisòries, i, com vaig dir, l'any 1981 la Generalitat només tindrà facultats per a coordinar, com a màxim, menys de l'1% dels dipòsits de les Caixes d'Estalvis previsibles a final del 1981.

També estem nosaltres profundament descontents que no s'hagi abordat una primera política d'equiparació salarial. El gran problema reconegut per membres del Consell Executiu ha estat, i això em sembla que és molt clar, que

les dificultats de la Generalitat en funció pública també deriven de funcionaris provinents de diverses Administracions que tenen conceptes salarials diferencials, per la qual cosa convé, en aquest cas, una harmonització salarial pensada en el temps, amb un plantejament a mitjà termini que prevegi com es pot arribar a l'equilibri salarial a partir de les diferents provinències dels funcionaris que han anat a la Generalitat. I defensaven un fons d'equiparació salarial de 200 milions de pessetes, i deixaven que el Consell Executiu pogués desenvolupar aquesta política. I aquesta política no es desenvolupa en un any, però era una intencionalitat política clara i inequívoca de començar-la a desenvolupar perquè s'anés, realment, situant dins del temps i dins d'aquesta lògica temporal que jo he assenyalat com a mitjà termini.

El tema que a nosaltres ens ha preocupat més profundament —i aquest tema arrenca dels primers dies d'aquest Parlament de Catalunya— era com lluitar contra l'atur. Aquest gran interrogant que nosaltres ens plantejem. Jo voldria dir, perquè em sembla que seria incorrecte no dir-ho clarament en aquest Parlament de Catalunya, que la lluita contra l'atur depèn de la política econòmica a nivell d'Estat. I depèn de la política econòmica a nivell d'Estat en un 90-95%, i això ha de quedar molt clar. I el tema de l'atur a Catalunya estava en debat fonamentalment en el moment que estaven en debat els pressupostos de l'Estat. I els pressupostos de l'Estat significaren, en primer lloc, no prioritzar polítiques que defensaven la lluita contra l'atur efectiva dins del marc dels pressupostos de l'Estat, que permetien, si més no, no situar l'objectiu de la inflació en primer terme, sinó intentar compatibilitzar l'objectiu de la inflació amb l'objectiu de la lluita contra l'atur, un major endeutament en els pressupostos de l'Estat. I aquest és un element fonamental i central que avui dia ens condiciona a Catalunya, i cal recordar quins van ser els diferents partits que van donar suport a aquesta política. I això ens afecta a Catalunya. La política d'Estat ens afecta la política econòmica en un 90% de la lluita contra l'atur. I en segon lloc, per la política d'inversions públiques de l'Estat, regionalitzades, que han significat, indubtablement, una palesa discriminació a la nostra nació. I voldria dir molt clarament que la discriminació, a partir d'un repartiment dels pressupostos regionalitzats de l'Estat incorrecte, ha creat greus dificultats complementàries per a nosaltres.

Dit això, voldria assenyalar molt clarament que en el discurs d'investidura del Molt Honorable President de la Generalitat el nostre Grup parlamentari defensava la necessitat d'una actuació de xoc pel que feia a l'emissió de deute públic. En aquell moment es digué que no, que no era oportú, que no entrava. Després, en el programa d'actuació econòmica, es reconegué que calia una actitud decidida per a intentar complementar aquesta baixa d'inversió pública i per a portar una política efectiva en aquest sentit. I es reconegué amb un límit màxim de 10.000 milions. Però aquest Parlament arrencà una resolució que digué que calia aquella emissió de deute públic al màxim límit possible. I en aquestes perspectives del límit màxim possible d'emissió de deute públic nosaltres contemplàvem aquest Pressupost. I vull dir que en aquest Pressupost hi ha un article que permet el desenvolupament d'aquesta política si el Consell Executiu la vol endegar. No són

10.000 milions, poden ser molt més de 10.000 milions, la qual cosa vol dir que el Consell Executiu té un xec en blanc per a presentar-nos una llei al Parlament per a incrementar aquesta quantitat d'emissió de deute públic o explicar-nos per què no és possible aquesta emissió de deute públic superior a 10.000 milions de pessetes. I si hi ha motivacions tècniques, ho podríem arribar a entendre. Però que quedi clar que el Consell Executiu té un xec en blanc en relació amb aquesta situació.

I el tema de l'atur, que nosaltres plantejàvem amb un fons d'inversió per a l'ocupació, era un element central que es desprenia del programa d'actuació econòmica i de les seves conclusions. Jo no voldria fer judicis d'intencions, però sovint en la política hi ha falsos protagonismes. Aquest Pressupost és el Pressupost de Convergència i Unió, és el Pressupost dels grups que li han donat suport, és el Pressupost... El Grup Centrista ha fet una gran incorporació a aquest Pressupost i el Grup Centrista ha dit que és el Pressupost de Centristes. No faig cap mena de valoració, però sí que podem dir que no és el nostre Pressupost. I no és el nostre Pressupost perquè aquí hi havia un element central, i aquest element central era intentar endegar una política efectiva que, de cara al poble de Catalunya, es veiés clarament que estàvem disposats a la lluita contra l'atur; i trobar una figura que digués: aquí hi ha un fons; i amb un gran realisme dir el que podríem fer amb aquest fons. I quan nosaltres fèiem aquest plantejament, no era un plantejament demagògic, de subvencions indiscriminades, sinó que aquest fons havia d'anar dirigit a operacions d'inversió o operacions de transferències de capital. Era un plantejament absolutament correcte. I voldria recordar aquí que el Grup Socialista ha defensat sempre una política també de regionalització dels fons de l'Estat en la lluita contra l'atur, perquè també voldria dir que Catalunya ha quedat clarament discriminada en els fons d'ocupació comunitària que han arribat de l'Estat comparat amb el percentatge d'aturats. I això ho plantejarem també en els pressupostos de l'Estat. I aquesta alternativa no guanyà. No guanyà perquè tampoc no tingué el suport que calia tenir en aquells moments. I quan nosaltres plantejàvem el fons, en última instància el que estàvem dient era que tot increment de nova recaptació, per la via de posar en marxa articles de l'Estatut, per les possibilitats que puguin venir de fons que hem de reivindicar de Madrid, per una afectació que nosaltres féssim del deute públic, per tot un conjunt de conceptes, hauria de ser prioritzat, i seria el Consell Executiu qui dirigiria aquesta política, prèvia consulta amb centrals sindicals i patronals. Nosaltres no podem entendre de cap manera com aquesta política no s'ha admès.

Però voldria dir més. Fins i tot ens hem vist obligats a aquest Pressupost. I, aquest tema, el lamentem profundament perquè té transcendència política. Ens hem vist obligats a defensar un vot particular de 200 milions que el Consell Executiu situava en el si del Pressupost. Al llarg d'aquest debat se'ns han donat els arguments. Nosaltres elogiem la sinceritat d'un Diputat en parlar de la recança que ens havia produït aquesta retirada. Però jo voldria dir al Grup de Convergència i Unió, amb tota claredat política: per què el Grup de Convergència i Unió, en el moment que el tema estava en debat, no preguntava al Grup

Socialista si estava disposat a donar-li suport perquè no prosperés l'esmena a la totalitat en el Departament de Treball presentada per un altre Grup? Perquè el Grup de Convergència i Unió va escollir els seus aliats en aquest Pressupost de forma ferma i de forma decidida. I ho lamentem profundament, perquè ens hem vist obligats fins i tot a donar un suport a un vot particular, és a dir, a unes posicions que Convergència inicialment defensava. I davant d'això, només se'n conclou una observació: que, en aquest Pressupost, el Grup Socialista no s'hi pot sentir reflectit, malgrat que un conjunt d'esmenes anecdòtiques s'hi hagin pogut introduir. I aquest Pressupost, que nosaltres consideràvem que havia de ser un pressupost ajustat, amb realisme, que no contemplés aquella lògica que nosaltres ja vàrem criticar el mes de juliol de l'any passat, quant a desenvolupar el creixement de tots els Departaments sense un criteri ordenador..., i quan nosaltres fèiem aquesta crítica en profunditat del creixement del personal, del creixement indiscriminat del Capítol 2, de la manca d'una política correcta per al que són les inversions d'infraestructura de la Generalitat, quan nosaltres fèiem aquesta crítica política, veiem que això es torna a reflectir en aquest Pressupost, perquè continuem amb una política descoordinada de Govern, i un Govern no és la suma de voluntats expressades a través d'un pressupost. Perquè aquí iniciarem una pràctica pressupostària difícil i incorrecta. Perquè qualsevol Departament, de cara a una perspectiva futura, intentarà collar al més fort possible, perquè sap que les retallades no seran en funció d'uns criteris d'equilibri global del Pressupost. I aquest tipus de consideracions pressupostàries considerem que no són positives per al nostre país.

Nosaltres fèrem una crítica tècnica al seu moment, però sempre era presidida per un estalvi de recursos perquè es pogués anar al Fons d'Inversió per a l'Ocupació, que era la prioritat bàsica que en aquests moments es planteja a la població de Catalunya. I vull dir que, dissortadament, en un moment determinat del debat nosaltres ja no teníem res a dir, no teníem res a fer. Per què? Perquè allò que retallàvem no era per a retallar pressupost de la Generalitat, i així no ha estat entès per molts, sinó que allò que nosaltres intentàvem retallar era per a prioritzar la inversió en relació amb les operacions de capital. És a dir, una actuació que no és pas una actuació típica de programa socialista en aquest sentit, sinó que és una expressió d'un liberalisme d'esquerres clàssic, inequívoc, en el sentit de reduir operacions corrents per a passar-lo a operacions de capital o inversió.

Per tot aquest conjunt de motius i bàsicament perquè el tema de l'atur no ha estat plantejat tal com s'havia de plantejar; perquè no podem esperar ni un dia més, amb el realisme que obliga a dir que les actuacions sobre l'atur depenen de la política econòmica de l'Estat i, paral·lelament, de les petites actuacions que es puguin fer a partir del Govern de la Generalitat; que el Govern de la Generalitat podia desenvolupar una política, no solament d'imatge, sinó de realitats; quan tenim en aquests moments el venciment dels fons d'ocupació comunitària, quan tenim uns problemes sagnants, realment situats amb les bosses d'atur que es plantegen a Catalunya, el que calia era una actuació decidida i aprofitar l'oportunitat his-

tòrica que ens brindava a nosaltres aquest Pressupost per a enfocar aquests temes; és per tot aquest conjunt de motius, senyors i senyores Diputats, senyor President, que nosaltres hem mantingut aquest vot negatiu en el Pressupost.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot té la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, el Diputat senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, en aquest torn d'explicació de vot voldria destacar, en primer lloc, la gran normalitat amb la qual ha tingut lloc el debat del Pressupost, tant en Comissió com en el Ple. Efectivament, d'acord amb l'article 49 de l'Estatut, el Govern ha elaborat el Pressupost, que el Parlament ha examinat, ha esmenat, ha aprovat. Queden, també indicades per l'article 49 de l'Estatut, dues grans funcions: l'aplicació del Pressupost per part del Govern i el control per part del Parlament. Tot això indica, com deia al principi, una gran normalitat. Fins i tot, amb una tendència normal i plenament democràtica a l'avorriment. S'ha parlat de lloguers, s'ha parlat de sous, s'ha parlat de locals, s'ha parlat de detalls. Però això és típic del que en podríem dir l'avorriment democràtic. Alguns podran trobar més divertit el «vivere pericolosamente», però desgraciadament aquest és un eslògan feixista. La normalitat democràtica és això. I això és el que hem fet. (*Veus inintelligibles.*) Desgraciadament no, llàstima.

De totes maneres aquesta normalitat que aquí s'ha vist no deixa de ser una defensa psíquica, segurament, d'una gran preocupació que tenim tots. I això, aquí, s'ha de dir, perquè, si no, aquestes sessions de debat del Pressupost podrien tenir un cert aspecte irreal. Perquè, efectivament, s'ha de recordar aquí que la democràcia, que l'autonomia i, per tant, el Pressupost, on conflueix tota la política autonòmica, passen per moments difícils. No cal recordar aquí, en aquests moments, ni l'harmonització, ni el recurs d'inconstitucionalitat, ni les valoracions. Però en les valoracions, sí que s'hi ha d'insistir. Hi va insistir en la presentació del Pressupost l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, i efectivament aquest tema de valoracions tots sabem que pot afectar d'una manera directa tot aquest Pressupost.

En segon lloc, també voldria fer una altra consideració sobre aquest acte de normalitat que ha estat el debat d'aquest Pressupost i dir que un acte com aquest, normalment, ha d'inspirar confiança, ha d'inspirar confiança al poble de Catalunya i a tot l'Estat espanyol. Però potser precisament aquesta mateixa normalitat en alguns sectors crea inquietud i crea inquietud, per què? Perquè l'autonomia a Catalunya funciona —això ho hem de dir— amb els seus encerts, amb els seus errors també, amb les seves dificultats, però funciona perquè Catalunya, dins de la legalitat constitucional i dins del marc de l'Estatut, es va reconstruint, i aquest debat del Pressupost n'ha estat un exemple i això pot crear certes inquietuds en algunes persones.

Un altre aspecte d'aquesta normalitat és que, durant aquest període d'un any escàs, el Pressupost ha passat d'un total de 1.600 milions a una xifra global, em sembla, de 64.000 milions, i aquesta és la prova més tangible, més

real, que, amb totes les dificultats que assenyalava abans, s'ha fet feina, s'han construït unes realitats, que es realitzaran i s'aplicaran en el futur unes realitats. Tot això en el futur i destacant aquestes dificultats que jo assenyalava. Tot això, amb l'aportació de tots, s'ha d'augmentar, s'ha de consolidar i, sobretot, s'ha de defensar i crec que en l'explicació del senyor Lucchetti de la seva esmena a la totalitat precisament hi havia aquesta mateixa preocupació de defensa, de consolidació de tot això que amb dificultats es va aconseguint, i també en la defensa del vot a la totalitat del senyor Armet hi havia el mateix esperit, expressat d'una altra manera, dient que precisament ell volia actuar fent d'oposició normal perquè la normalitat era la millor resposta a aquestes amenaces, però tant en l'un com en l'altre, en el seu esperit hi havia aquesta preocupació i jo crec que ara, des del Grup que dona suport al Govern, aquí també ho hem de destacar. Aquí hi ha hagut, en la intervenció de tots, en el subconscient, en l'inconscient de tots, en la normalitat d'aquest debat, aquesta preocupació, que ha estat patent per part de tots, d'augmentar, de consolidar i de defensar l'autonomia que es tradueix en el Pressupost perquè tots els afers polítics conflueixen en el Pressupost.

També voldríem deixar clar un altre punt dit amb tota cordialitat. I ho ha dit el senyor Armet en la seva intervenció, potser no ho ha dit tan clar com ho diré jo ara: aquest, senyores i senyors Diputats, és, evidentment, el Pressupost del Govern. No dic de Convergència i Unió, del nostre Grup —que no ho és—, és el Pressupost del Govern; evidentment esmenat, evidentment millorat, evidentment amb aportacions tècniques, evidentment amb incorporacions, però és el Pressupost del Govern i, a més a més, crec que és molt bo que sigui així i crec que ningú no ho ha de lamentar, perquè això és un quart aspecte de la normalitat. El Govern ha de poder fer la seva política i, per tant, l'ha de fer a través del seu Pressupost, en el qual, evidentment, incorpora esmenes, incorpora aportacions; però, en definitiva, és el seu Pressupost. I és bo, com deia abans, que sigui així perquè en el Pressupost té reflex tota la política, en el Pressupost vénen a parar tots els problemes de la societat, els problemes greus que té la societat catalana i aquí s'han vist: el problema de l'atur, el problema de l'ensenyament, el problema de la cultura, el problema de la infraestructura del nostre país. Efectivament, la diferència entre el Projecte inicial del Govern —i parlo del Projecte inicial fins i tot abans de passar per Comissió— i el que s'ha aprovat aquí, en definitiva, aquest matí amb la votació de l'article primer que incorpora el resultat global del Pressupost, aquesta diferència jo diria que és mínima, no solament en els imports, sinó fins i tot en la seva estructura, en la seva distribució, perquè el famós tema dels 10.000 milions de deute públic que podria representar, quant a xifra, la diferència més forta, en el Projecte inicial del Govern, senyor Pedrós, era a l'articulat i pot tenir dos tractaments: o és a l'articulat, com era en el Projecte inicial del Govern, o està figurant en l'Estat de Despeses i en l'Estat d'Ingressos —que és el que s'ha fet— i, per tant, ha fet un augment de 10.000 milions sobre els 54.000 milions inicials; però els 10.000 milions d'emissió de deute públic ja eren consignats en l'articulat del Projecte del Govern i, a més a més, se sap que una emissió de deute públic és per

a inversions. El que passa és que hi ha hagut una aportació, efectivament, en aquest sentit, i això es relliga amb tot el tema de l'atur, en què aquests 10.000 milions van clarament consignats —i això sí que ha estat, en aquest aspecte, recollir una esmena de Centristes— a obres públiques per a la lluita contra l'atur. En aquest aspecte, el senyor Armet, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, parlava del fons d'ocupació socialista —la filosofia del qual nosaltres hem entès perfectament— de 7.000 milions i, a més a més, obert a altres aportacions i obert a tot un desenvolupament i, a més a més, no solament per a obres públiques, sinó per a altres tipus d'inversions. L'hem entesa perfectament, però també hem anunciat en Comissió, i l'Honorable Conseller de Treball en aquest Ple, la retirada dels 200 milions que el senyor Armet ahir va qualificar —i és cert— de quantitat anecdòtica, episòdica i que només tenia la vàlua d'un símbol, però nosaltres hem anunciat que entrarà en aquest Parlament, per part del Govern, un Projecte que desenvolupi tota la filosofia del fons d'ocupació.

El senyor Armet ens deia: «S'ha de saber en quin moment escollir els aliats.» El que passa és que els aliats, senyor Armet, ja vénen molt predeterminats per un fet molt clar: quan es presenta una esmena a la totalitat de rebuig a un Pressupost, no es pot pretendre introduir-hi després esmenes, perquè l'esmena a la totalitat de rebuig correspon —i ho ha dit el senyor Armet, ho ha repetit aquí— a una filosofia distinta, a una filosofia diferent i, per tant, el Pressupost és del Govern, no és del Partit Socialista, i no es pot pretendre el seu retorn i, al mateix temps, introduir-hi conceptes. S'hi han introduït conceptes, esmenes comunistes i socialistes també, però que no canvien la filosofia ni l'estructura del Pressupost.

El nostre Grup està satisfet d'haver recuperat en el Ple alguns dels temes que havia perdut en Comissió; un d'ells —al qual donem la màxima importància— és el tema del primer aval per un import global de 5.000 milions a les empreses, en general, i, per tant, també a les empreses privades amb una explicació clara que es va donar aquí que d'aquests 5.000 milions, 2.500 serien per a primer aval i 2.500 per a segon aval i que, a més a més, la seva quantitat, la seva distribució seria d'un màxim d'uns cinquanta milions per empresa, la qual cosa, encara que no s'especifiqui en el text que queda de l'articulat que va destinat a la petita i mitjana empresa, queda clar que, amb una limitació de cinquanta milions de pessetes, aquests diners de primer aval van, primordialment, cap a la petita i la mitjana empresa. Hem recuperat aquest tema que considerem de la màxima importància; també el tema d'estudis d'ensenyament; també el tema del Teatre Romea, que té una importància per a la política cultural; també l'assistència tècnica als ajuntaments de la Conselleria de Governació i molts altres temes —aquí només volia destacar-ne els més importants.

Això era per dir que si el Pressupost del Govern, quan va sortir de Comissió, era el Pressupost del Govern i, a pesar de les modificacions, ens semblava bé i tenia la nostra aprovació, aquest Pressupost —després de sortir del Ple—, que hem aprovat aquest matí encara ens sembla molt més el Pressupost del Govern i, per tant, mereix tota l'aprovació del Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. El senyor Conseller d'Economia i Finances desitja intervenir en el debat.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Bé, jo desitjaria no cansar gaire un Parlament que ha fet un gran esforç de treball per tirar endavant els Pressupostos sense els quals la vida pública de Catalunya hauria quedat estroncada.

De tota manera, sí que voldria dir un parell de coses sobre el que ha inspirat el debat aquest dels Pressupostos durant aquest dies, ja abans en Comissió, i em sembla que el Conseller ha de donar-se per alludit en algunes qüestions. Aquestes qüestions, a la meua manera de veure, tenen un caràcter general, les unes, i un caràcter puntual, les altres.

Entre les generals jo citaria això de la «filosofia dels Pressupostos». Aquesta no és la filosofia dels Pressupostos; les esmenes a la totalitat han expressat que aquesta filosofia dels Pressupostos no és la de tots els partits, sinó d'uns quants partits i, concretament, del Govern. I això mereix una resposta, i després s'ha dit contràriament que aquests Pressupostos s'havien modificat tant i tant a través d'esmenes i d'aportacions del Parlament, que deixava de ser el Pressupost del Govern per a passar a ser una mena de Pressupost d'altres partits. I no em refereixo solament a Centristes, sinó que em refereixo també, per exemple, al que ens han dit avui els senyors del PSUC, que més de la meitat de les seves esmenes avui han estat admeses, etc.

Quant a la primera qüestió que aquests Pressupostos no són la filosofia dels partits de l'oposició, ja vaig dir el primer dia que això era natural; aquests Pressupostos són els Pressupostos del Govern que va guanyar les eleccions i la manera de canviar uns pressupostos, quant a la seva filosofia, és guanyar les pròximes eleccions. I això em penso que és molt clar i això és així i no té retop. Quant a l'altre aspecte de la qüestió, això que aquest Pressupost ja no sigui el del Govern per les mil esmenes que ha rebut i les modificacions de què ha estat objecte, jo haig de dir també el que vaig dir el primer dia, que nosaltres creiem —i molta gent que té experiència parlamentària i pressupostària també ho creu— que el Govern no ha de buscar victòries cent per cent, no ha de buscar aixafar l'oposició en matèria pressupostària; el Govern ha de buscar —i això és el que hem fet nosaltres— unes victòries que siguin suficients per a poder treballar, però que incorporin el màxim de bona voluntat d'idees, de suggeriments i de millores de l'oposició. De manera que els Pressupostos, sense abandonar la filosofia inicial, són una operació d'unió de voluntats, són una operació transaccional i són una operació de modèstia. Nosaltres no pensem tenir la saviesa i estem molt disposats —ho hem demostrat— a rebre suggeriments d'aquest Parlament.

Per tant, aquests Pressupostos són l'esforç de tots, com s'ha dit, però primordialment l'esforç de l'Executiu. I dintre d'aquesta modèstia que he dit, si em permeten una anècdota que reflecteix sobre la Conselleria d'Economia i Finances, els explicaré que diuen que Santiago Rusiñol estava molt malalt i el va anar a veure un amic i la família de Santiago Rusiñol l'esperava al passadís que duia a l'alcova i la visita anava avançant cap a l'alcova i la família anava dient: «ha estat terrible, hem tingut un ensurt tremend, ens pensàvem que se'ns moria, hem patit molt...». Més enda-

vant: «la nit en blanc, no hem dormit, és terrible, sembla que va una mica millor però, en fi, no sabem què fer...», i així successivament fins que arriben a veure en Santiago Rusiñol, que ho havia sentit tot i diu: «com que jo no sóc més que el malalt, haig d'aclarir que també pateixo bastant». (*Rialles.*) Doncs bé, en aquest tema haig de dir que només sóc el Conseller d'Economia i Finances, però que també he patit bastant amb aquests Pressupostos. (*Rialles.*)

I, dit això, voldria passar a algunes qüestions puntuals, breument, que em semblen importants. S'ha dit que aquests Pressupostos no eren uns pressupostos en els quals hi hagués prou inversió, i que això es reflectia sobre l'atur, etc. Jo haig de dir que, en aquests Pressupostos, no sé si n'hi ha prou o n'hi ha massa poca, d'inversió. N'hi ha el 37%, ni més ni menys, i això, si ho comparem amb els pressupostos anglesos, amb els pressupostos de Madrid, etc., és suficient. Per tant, doncs, inversió aquesta del 37%. S'ha dit també molt, perquè jo vaig fer una referència clara a aquest tema, que havíem fet malament, enfocat malament el tema de les valoracions. Bé, els resultats ja veurem quins són, però jo haig de dir que en aquest moment la situació és la següent. Nosaltres vam anar a les valoracions amb uns primers passos que volien aportar transferències al més aviat possible, encara que les valoracions fossin deficientes, i nosaltres creiem, i creiem, que aquestes valoracions s'havien de complementar en la nova, en l'altra Comissió. I en aquest moment això encara no s'ha produït, de manera que ja ho vaig dir l'última vegada —i ho torno a repetir avui— que és prematur dir que passarà amb les valoracions definitives. El que sí que vaig dir —i ho repeteixo ara— és que jo tinc la impressió que en aquestes últimes setmanes el clima s'ha enrarit i s'ha fet difícil, i realment jo crec que nosaltres tenim el dret i l'obligació de fer saber que, si bé els esdeveniments de la política espanyola han estat molt greus, i si bé estem convençuts que la fortalesa ciutadana no es basa en l'arrogància, sinó en la prudència, de tota manera sí que hem de dir que nosaltres som unes persones que no ens hem de deixar influir a l'hora de complir la Constitució i l'Estatut per esdeveniments externs, per greus que siguin. Però el fet és que la dificultat és aquí, ve de Madrid i esperem superar-ho. Jo havia d'avisar el Parlament i així ho he fet, però encara no ens podem pronunciar sobre com acabarà el tema de les valoracions.

Després, s'ha dit molt que aquí no hem fet una política d'atur, que no hi ha hagut una política d'endeutament; certament la política d'endeutament dintre d'una concepció clàssica de la hisenda podria augmentar la demanda agregada, etc., i en aquest sentit —nosaltres en som conscients— agraïm molt les persones que han demostrat que tenen prou tècnica per a comprendre que la política econòmica no depèn de Catalunya, sinó que depèn bàsicament de Madrid. Però s'ha dit també que hi ha petites coses que la Generalitat pot fer, i jo haig de dir que la Generalitat les fa, perquè aquesta idea dels avals és una cosa petita —potser no tan petita— de cara a coses que pot fer la Generalitat, i així successivament, i l'ajut a les empreses; són coses que pot fer la Generalitat tècnicament, i legalment, prescindint de la reserva que fa a l'Administració central de la política econòmica.

I quant al deute, que nosaltres en l'articulat havíem proposat obert, i l'havíem proposat obert per dos motius: perquè no volíem limitar la nostra actuació en aquesta matèria, de cara precisament a veure si podíem ajudar l'atur. D'altra banda, també sabíem que això s'havia de fer amb uns projectes molt pensats i molt meditats, i que, per tant, els havíem d'anar portant amb comptagotes. Aquí s'ha dit que l'Executiu es reservava el dret il·limitat de presentar projectes de llei al Parlament. Naturalment, si nosaltres tenim aquest dret, elensem exercir sempre que faci falta de portar al Parlament les nostres iniciatives legislatives, i no veiem per què s'han hagut de limitar a 10.000 milions de pessetes. Però el fet és que nosaltres estàvem disposats a entrar en el deute públic.

Però hem de dir també que nosaltres som gent realista i el fet que se'ns digui que anem plens i que demanem 40 o 50.000 milions, com s'havia dit alguna vegada, no depèn solament de nosaltres: depèn del mercat de diner. I això és una cosa que no depèn de decisions ni de frases, ni de discursos. Depèn de trobar els diners, i els diners els dona el públic, en última instància, a través d'institucions financeres, o directament. I si hi ha confiança trobarem els diners; si els projectes són bons trobarem els diners, i si els projectes són dolents i no hi ha confiança ja podem fer els discursos que vulguem, que no trobarem el cobriment del deute públic.

Bé, i això és una mica tot. El que voldria dir, per acabar, és que em fa l'efecte que tota la Cambra, que tot el Parlament de Catalunya està convençut que, a pesar de tot, s'ha fet una bona tasca i estem absolutament convençuts tots —n'estic segur—, tots els partits que els pròxims Pressupostos seran més fàcils i seran, també, més perfectes, com correspon a l'autogovern d'un país seriós com ho és el nostre.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, té la paraula el senyor Hortalà, en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en les intervencions anteriors, en representació del Grup d'Esquerra Republicana, ja vàrem exposar quin era el nostre punt de vista sobre el retorn del Projecte de Pressupostos, i també quina era la nostra actitud, quina ha estat la nostra actitud davant el tema dels fons d'ocupació i subsegüent debat sobre l'atur. En aquesta intervenció, és el meu propòsit exposar quines han estat les idees, els criteris bàsics que han informat l'actuació del Grup parlamentari al qual pertanyo, de cara a aquest Projecte de Pressupost de la Generalitat de Catalunya. No vàrem presentar esmena a la totalitat, no vàrem plantejar polèmica perquè no la considerem adient amb la via pressupostària sobre el tema de l'atur, però en canvi sí que ens vàrem proposar inicialment el següent: que el Govern governi, i que el Parlament pugui exercir amb plenitud la seva tasca de control i seguiment, pel que fa, en aquest cas, a l'administració financera.

Per això vàrem introduir esmenes, abundosament. Abundosament. I ho vàrem fer amb el més estricte esperit reglamentari. Així, d'acord amb l'article 93.4, vàrem fer ús de les esmenes de supressió, modificació i d'addició. Però en aquells casos on no calia, al nostre criteri modifi-

car res, ni addicionar res, sinó que el que buscàvem era aclariment, més informació, no teníem altre recurs que introduir l'esmena de supressió. Valgui aquest aclariment per a poder entendre la nostra feina, tant en Ponència com —i sobretot— en Comissió.

Així, des d'aquest plantejament, es varen presentar esmenes a l'articulat, a l'Estat d'Ingressos i a l'Estat de Despeses. Les esmenes a l'articulat tenien fonamentalment la intenció d'establir mecanismes més forts pel que fa a les tuteles parlamentàries sobre l'Executiu en matèria financera. Aquestes esmenes varen ser totes incorporades al Projecte que ha estat aprovat avui.

Pel que fa a les esmenes presentades a l'Estat d'Ingressos, ens vàrem plantejar si realment en un Pressupost —es vulgui o no reconèixer-ho— dependent tenia massa interès fer aquest exercici crític sobre els capítols corresponents. Certament, hi havia la tasca vinculant, en teoria, que té el Parlament pel que fa a l'augment dels ingressos via increment d'impostos. Però, ara com ara, aquesta no és una pràctica que es cregui oportuna, com reiteradament s'ha dit. Per tant, tota la intencionalitat crítica que nosaltres podíem tenir en relació amb l'Estat d'Ingressos era una tasca que feia referència als criteris de valoracions. I com que hi havia hagut unes manifestacions prèvies sobre les memòries de valoració del rendiment dels impostos cedits, nosaltres vàrem voler conèixer per què hi havia discrepància entre els resultats, al seu dia fets públics, d'aquelles memòries i les xifres que apareixien en el corresponent Estat d'Ingressos del Projecte del Parlament. Aquestes explicacions ens varen ser donades. Tot i això, vàrem demanar encara més informació addicional sobre partides tan concretes com la 392, 393, 395, 396, que feien referència al règim sancionari, és a dir, a una quantitat d'ingressos que percebia el Govern de la Generalitat en règim de sanció per al Departament de Treball, per al Departament d'Ordenació del Territori, per venda de publicacions. També se'ns va donar l'explicació corresponent. I, en- sems, els instruments i els criteris per a poder seguir amb capacitat de control el que en aquest cas vagi succeint al llarg de l'exercici pressupostari.

També, dins aquest mateix Capítol, o dins l'Estat d'Ingressos, ens vàrem preocupar estrictament de modificacions ja en el Capítol 4, pel que feia a introduir conceptes que, d'una manera o d'una altra, poguessin donar compte de subvencions rebudes i que no fossin dins de la Secció 32 dels Pressupostos Generals de l'Estat. D'aquesta forma vàrem poder introduir, dins l'article 41 i en altres, conceptes relatius a aquestes altres transferències corrents. També, dins l'Estat d'Ingressos, ens va preocupar el fet que, estant l'any passat consignada la partida d'Ensenyament en 19 milions de pessetes, aquest any no hi hagués res. L'explicació va estar en el tema de les transferències. Tot i això s'hi va introduir una partida de caràcter cautelar, per si es produïen ingressos d'aquesta mena. En definitiva, la tasca dins de l'Estat d'Ingressos, pel que fa a la nostra actitud crítica, va ser sempre de mantenir els criteris que havia aportat el Govern, però d'introduir sistemàticament mecanismes de control per al seguiment correcte del Parlament en relació amb l'exercici pressupostari.

Les esmenes, d'altra banda, presentades a l'Estat de

Despeses, no tractaven pas —com s'ha dit aquí, i s'ha dit bé— d'introduir el regateig de la retallada, perquè això, evidentment i pressupostàriament, condiciona aquestes pràctiques de suspicàcia i, alhora, d'enginy, d'aportar quantitats més elevades, de cara a pressupostos futurs, per, després, esperar-ne la retallada. No era aquesta la nostra intenció. La nostra intenció era, fonamentalment, de poder esbrinar quins eren els criteris que informaven tota la política de la despesa corrent, i els criteris d'inversió del Pressupost del Govern. Per això, ens vàrem interessar pel conjunt de partides relatives a les remuneracions del personal que varen quedar, en aquest cas, condicionades a les actuacions sobre Funció Pública.

Ens vàrem interessar pels criteris, no per les quanties, pels criteris que informaven la política de lloguer, perquè sembla cert que si els lloguers en el Pressupost d'enguany pugen al voltant de 100 milions de pessetes, podria tenir sentit, de cara a un futur immediat, canviar la política de lloguer per una altra política d'adquisició d'immobles a títol de propietat, o estalviant d'aquesta manera una reiteració sistemàtica, en aquest sentit, pel que fa a la despesa. Ens vàrem interessar per la quantificació i clarificació de les anomenades «despeses menors», que, segons Departaments, anaven des de 26.000 pessetes fins a 2.600.000. Ens vàrem interessar pel fet —vidriós en certs aspectes— del que suposaven els 155 milions destinats a poder pagar dictàmens i informes emesos per persones alienes als Departaments. Ens vàrem interessar, en fi, per tot el Capítol 4, esmenant, a efectes d'aclariment, el que feia referència a aquests conceptes tan significatius, com ara les inversions reals, que bàsicament anaven a projectes de mobiliari i altres equipaments. De tot això, se'ns va donar aclariment. De tot això, se'ns va subministrar informació. No vàrem entrar en la batalla del retallament. Ens vàrem acontentar amb la informació perquè —ja ho he dit abans, i continuaré dient-ho— la nostra tasca era la de seguir, de poder, en qualsevol moment, establir aquells límits, que, tot i ser el Pressupost del Govern, el Parlament pogués exercir les seves funcions de control.

Hi havia —i amb això acabaré— un punt que ja vaig assenyalar abans d'ahir, que ens preocupava particularment: era tot el referent a la Secció 19. La Secció 19, que era l'avaluació dels serveis pendents, ens preocupava perquè, al nostre entendre, trencava el que podria ser l'estricta tècnica pressupostària.

Nosaltres entenem que el Pressupost és una enumeració dels ingressos que s'esperen, enfrontada amb la totalitat de la despesa que es vol i es pot fer. Els requeriments legals obliguen que ingressos i despeses estiguin equilibrats. En aquest cas nosaltres dèiem que, en la seva estructuració inicial, els ingressos propis pujaven, pel que fa a infraestructura, a 6.000 milions, aproximadament, i a 22.000 milions per al funcionament dels serveis ja transferits. Total: 28.000 milions. Per tant, la naturalesa d'aquests ingressos que condicionava la corresponent activitat de despesa equilibrava el Pressupost. En posar-hi una partida addicional de serveis a transferir, no com inicialment seria ortodox en concepte de superàvit, sinó dins de l'Estat de Despeses, com a sobrants, per l'actuació que corresponia a aquest servei a mesura que s'anessin transferint, no comportava res més que una gran llibertat d'ac-

tuació per part de l'executiu. Aquest és un tema realment preocupant: donar una mena de xec en blanc al Govern, perquè amb un Pressupost de funcionament global de 28.000 milions de pessetes tingui la possibilitat d'aplicacions, a mesura que es vagin produint, de 26.000 milions més, era un tema que evidentment requeria tuteles addicionals. I vàrem centrar aquesta actitud nostra en aquest Pressupost, pel que fa a l'establiment dels controls i viabilitat del seguiment, bàsicament en aquest punt. I així, vàrem aconseguir que la naturalesa global, la redacció íntegra de l'article primer, no el quantitatiu, sinó el qualitatiu, el conceptual, fos totalment canviat, tot i fer referència a cadascun dels conceptes significatius, a les despeses d'infraestructura, i és important saber-ho, per les possibles crítiques que poden venir de fora de Catalunya pel que fa a l'Administració catalana quant a l'increment o no increment de la despesa des d'un punt de vista autonòmic; especificacions concretes sobre les quantitats dels serveis ja transferits i, d'una manera molt particular, una tercera quantia, una tercera quantitat i un tercer concepte que feia referència, que fa referència a la partida dels serveis a transferir. Amb el següent additament: «D'aquest darrer concepte —diu textualment l'article ja aprovat del Pressupost de 1981— el Consell Executiu haurà de donar compte al Parlament de les corresponents afectacions en la mesura que les acordarà.» És a dir, no hi cap una actuació lliure, no hi cap una actuació arbitrària, no hi cap una actuació capritxosa. Les actuacions financeres del Govern, sobre la base del seu Pressupost —perquè el Govern ha de governar amb el seu Pressupost—, són fixades, en els seus límits, per les tuteles, pels mecanismes de control que en definitiva pertanyen al Parlament.

Aquesta, senyores i senyors Diputats, ha estat l'actuació d'Esquerra en aquest debat i en aquesta discussió del Parlament: deixar que el Govern governi i que s'administri financerament amb els seus criteris; temps hi haurà de veure si això ha estat bé o ha estat mal fet. Però, que en qualsevol cas, aquest Parlament tingui, per a totes les actuacions, per a totes les accions, en definitiva, per a l'actuació programada del Govern, tingui i pugui tenir el control i el seguiment de les corresponents funcions, de les corresponents actuacions i de les corresponents polítiques.

Aquesta intenció de posar l'Executiu on ha d'estar l'Executiu i dotar el Legislatiu d'aquests mecanismes d'enfortiment, ha estat, i ho repeteixo, senyores i senyors Diputats, la intenció i el criteri substantiu que han animat l'Esquerra a intervenir i a treballar sobre el tema del Pressupost i en el corresponent debat.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, el Diputat senyor Pedrós, del Grup parlamentari de Centristes.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Bé, nosaltres, el nostre Grup parlamentari, a l'hora de cloure tot el debat i l'aprovació del Pressupost tornarà una mica sobre aquelles coses que ja vàrem anticipar, però matisadament, a l'hora d'explicar per què no vàrem votar a favor de sengles esmenes a la totalitat. Però abans de fer això, jo voldria, valdria la pena, crec, fer una petita referència al tema que jo veig que ha estat més objecte de preocupació de tots els senyors Diputats que

m'han precipit en l'ús de la paraula, que és, m'atreuria a dir, allò que és moda ara en el terreny de l'economia, i veig que aquí és parlar dels drets de propietat, és a dir, de qui és el Pressupost. Bé; jo no entraré, en definitiva, en aquesta qüestió, ja tots els Grups parlamentaris s'han manifestat en aquest respecte, i aquí em sembla que val la pena, en primer lloc, veure què diu l'Estatut i, després, què succeeix al món.

L'Estatut ja diu que correspon al Consell Executiu o Govern l'elaboració i, després, l'aplicació del Pressupost de la Generalitat, però correspon al Parlament el seu examen, esmena i aprovació. Aleshores, el Pressupost és, sobretot, un tema de responsabilitat parlamentària; i si algú en té la propietat és el Parlament. I després també el Parlament té la màxima autoritat, és el que passa en els Estats de dret, per a exercir el control últim de naturalesa política sobre la manera com l'Executiu hagi aplicat el Pressupost. El que succeeix és que, això, doncs, que és un principi general a l'abast a tot arreu del món, i no és cap cosa especial, doncs, depèn de com estiguin configurades les majories parlamentàries. Jo deia, dimarts al matí, dimarts, quan vàrem començar el debat, que la doctrina diu que en el cas d'Anglaterra, que és un sistema bipartidista, el partit que hi ha al govern exerceix la dictadura parlamentària. Aquí, el partit que hi ha al govern no està, ara com ara, donat el resultat de les eleccions, en condicions d'exercir cap dictadura parlamentària. Aleshores, és el Parlament el que en uns moments configura unes majories, és el Parlament el que en uns altres moments configura unes altres majories. Aleshores, jo m'atreuria a dir que el Pressupost, òbviament, és del Parlament. Allò que deiem, i només potser, a vegades, són les llicències d'interpretació, i a mi m'agradaria poder tenir el tema, jo només vaig dir que era una mica nostre; potser alguns Grups o alguns Diputats, molt amables, han dit molt més del que vam dir nosaltres respecte a la propietat; però la propietat, òbviament, és del Parlament.

Dit això, jo voldria assenyalar quin ha estat, en definitiva, el paper del nostre Grup parlamentari, de Centristes de Catalunya, en tres aspectes diferenciats. En primer lloc nosaltres hem formulat una crítica constructiva a aquest Pressupost. En segon lloc nosaltres hem assenyalat al llarg de les nostres actuacions en Ponència, en Comissió i en el Ple, una coherència —ho explicaré després— respecte a la nostra posició ideològica. I, en tercer lloc, hem mostrat una especial preocupació sobre el que jo diria que és comú, però una especial preocupació sobretot en la temàtica de la recuperació econòmica i del progrés social.

Passant a la crítica constructiva, nosaltres, òbviament, i per això parlem de crítica constructiva, el Pressupost també l'hauríem fet d'una altra manera —tothom l'hauria fet de la seva manera—, i, al final, el Parlament l'hauria aprovat, doncs, amb les majories que surten en cada cas. Nosaltres, perquè érem conscients que havíem d'actuar amb una crítica constructiva, per això inicialment, ja abans d'arribar al Parlament, no vàrem prestar el nostre suport a la devolució dels pressupostos. Les esmenes a la totalitat haurien produït una situació alternativa molt pitjor, no era el cas fer-ho d'aquella manera. Però sí que vàrem plantejar un nombre important de millores tècniques, que crec que bona part d'elles, ja vaig parlar de

números l'altre dia, han estat acol·lides, com crec que ha passat potser amb d'altres Grups; però nosaltres sortim bastant més contents del Pressupost d'ara, tal qual sortirà avui aprovat del Parlament, que no pas del Pressupost que va entrar-hi. Diria que des de la nostra òptica és lògic i raonable que sigui així, perquè, en definitiva, ens ha permès participar activament en la reconstrucció del Pressupost aquí dins.

Nosaltres, en dos punts concrets sobretot, vàrem fer unes advertències perquè creiem que érem davant d'incorreccions de funcionament, en un cas, i d'incorreccions administratives. Això va fer que forcéssim molt el nostre plantejament últim en el tema del primer aval. A nosaltres, en principi, ens preocupava molt el tema. Ens continua preocupant, però he de dir que, per la manera com el Consell Executiu per boca del Conseller senyor Oller va fer una sèrie de manifestacions que nosaltres vàrem instar que fes en el Ple d'aquest Parlament, hem cregut convenient modificar la posició que vàrem adoptar a l'hora de la Comissió, a fi i efecte de permetre que la Generalitat tingui una actuació que pot ser important en aquest terreny, però sempre que establíssim les cauteles necessàries, les tres que nosaltres vàrem assenyalar, encara que específicament no apareguessin en el text; òbviament també es podia prestar primer aval a primeres i mitjanes empreses, però valia la pena de fer una especificació, sobretot en aquesta línia, perquè diferenciàvem, com també és ben sabut, que les empreses més grans tenen resolt més fàcilment el tema del seu finançament mitjançant la seva adreça, la seva participació o que pertanyin a grups financers i bancaris més importants, la qual cosa no és cert per a les petites i mitjanes empreses, i per això deiem que era necessari jugar en aquesta línia. Limitàvem també a 50 milions individualitzadament el primer aval, i, en tercer lloc, i és un punt molt important, vàrem reduir el risc global en què la Generalitat incorre. De la manera com era plantejat el tema inicialment, fins i tot la totalitat dels 5.000 milions de pessetes haurien pogut anar, precisament, a primer aval. De la manera com és ara, a primer aval només poden anar-hi 2.500 milions de pessetes, que és la meitat, però això només és teòric: en realitat, seran molt menys de 2.500 milions de pessetes, perquè sobre aquests 2.500 milions de pessetes, ara a l'abast per a atorgar el primer aval, hi haurà una competència important. Hi ha empreses públiques, hi ha organismes públics, organismes autònoms i també empreses privades; és a dir que el nivell de risc global en què la Generalitat pot incórrer, la distribució d'aquest risc i la constatació especial de fer això en petites i mitjanes empreses, és el que explica que nosaltres, en fer, en introduir, d'acord amb la nostra posició, aquestes tres importants matisacions, ens permetéssim revisar la posició que abans havíem sostingut en aquest terreny.

Hi ha un altre tema, i aquest ens continua preocupant, però d'alguna manera ja s'han donat unes vies de solució, que haurà de ser més perfeccionat després que aquest Parlament acabi aprovant el que ara se'ns ha anunciat que és l'avantprojecte de llei per a la creació d'un centre dramàtic o d'art dramàtic, que en definitiva permetrà regularitzar la posició ara una mica desmarcada del tema del teatre Romea. I sobretot nosaltres vàrem afegir el que després ha

estat la Disposició Addicional Tercera, intentant sistematitzar, parar i ajudant a resoldre el tema de la funció pública. El tema de la funció pública, mitjançant l'esmena que s'ha fet, jo diria que ha produït dues coses. Una, una fixació de la plantilla i a la vegada dificultar, per no dir impedir del tot, sense l'autorització del Parlament, que es puguin fer modificacions de la plantilla orgànica a disposició de la Generalitat, i, en segon lloc, establir una cautela realment important, que és que alhora, posat això, s'ha posat de manifest la urgència —i així ho han acollit també els altres Grups parlamentaris— la urgència de començar a legislar seriosament en el que podem en aquest moment transitori, però fer-ho de manera urgent sobre el tema de la funció pública, que ja està caminant per les vies d'una Comissió especialitzada en aquest terreny.

Respecte als temes de la coherència pel que fa al cas a la nostra posició ideològica, doncs, hem estat assenyalant-ho gairebé al llarg de tot el debat en Comissió i en Ple, a través de dues línies: una, intentant infondre un principi permanent de més austeritat en l'administració dels minsos recursos públics que hi ha en mans de la Generalitat. Jo diria que, excepte la modificació de 70 milions més amb els quals, de fet, hem augmentat el dèficit latent d'aquest Pressupost, després de l'actuació dels dos últims dies en Ple en total deuen quedar al voltant d'uns 650 milions de pessetes en baixes de despeses corrents, que s'han portat o a reducció del dèficit latent i efectiu amb què està funcionant aquest Pressupost de la Generalitat, o bé traslladat a operacions per compte de capital, com ha succeït en la totalitat de rescatar, per exemple, 300 milions de pessetes per a adquirir l'edifici de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. I, en últim terme, un punt que jo crec que és interessant de tenir en compte, i que llanço a la consideració de tots els senyors parlamentaris i de tots els Grups parlamentaris, és que nosaltres fonamentalment, en el si del debat en el Ple del Parlament, hem estat defensant, possiblement més que cap altre Grup parlamentari, el que era el Dictamen de la Comissió. Aleshores, hem estat votant, fora lleugeríssimes excepcions —rectificar acostuma a ser de savis—, hem estat acceptant i defensant el Dictamen de la Comissió.

De tota manera, el que ens preocupa és que en alguns moments, aquesta Cambra ha estat al mig, potser, doncs, d'una disbaixa o d'una desorganització —i s'han hagut de parar les sessions—, al voltant del fet que, creiem nosaltres, hi ha hagut massa temes petits, poc importants, molt nombrosos, i sobre temes que d'alguna manera el Reglament —modificant-lo— hauria de permetre'ns que aquests debats no arribessin a Ple, i que es resolguessin en termes de Comissió, en termes de quantia, en termes de vots, amb suport de determinats partits, per acords entre els diferents Grups parlamentaris, encara que no fossin a la lletra escrita, a fi i efecte que la discussió en el Ple fos més àgil, més interessant, i jo diria que més digna per part de tots els partícpis. En últim lloc, i aquest és un tema que s'ha anat dient moltes vegades, nosaltres vàrem plantejar la nostra filosofia pressupostària intentant ajudar, a través del primer aval, o del segon aval, i amb les matisacions que hi hem introduït, però sobretot en el tema del finançament de més inversions públiques, a combatre el problema de l'atur. Jo hauria de dir que és clar que tothom tenim la

nostra filosofia, que és clar que tothom planteja alternatives diferents, però voldria dir que el que ha acabat sortint i amb totes les matisacions per a no entrar un altre cop en el tema del debat dels drets de propietat del que ha succeït, doncs, bé, és cert que el que era el paràgraf primer de l'article 11 i que després en el text definitiu és el paràgraf primer de l'article 10 per correguda d'escalafó, hi havia la possibilitat de fer una emissió oberta de deute públic, però que estava fixada en 10.000 milions de pessetes. Ara està fixada, d'una manera una mica més metafísica, perquè ho fa en relació amb l'article 14 de la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes, però sobretot perquè com també ens deia el Conseller —i recordant allò que deïem nosaltres mateixos fa dos dies— que «la política és l'art del possible», aquesta xifra de límit, de fet, és una adequació de principis, perquè ni el mercat financer ens ho podria resoldre ni la capacitat efectiva d'actuar la Generalitat en el món de les Caixes d'Estalvis, habituals prenedors d'aquestes emissions, ens permetrien emissions de trenta o quaranta mil milions, ni sobretot —i això crec que és molt important que ho tinguem en compte— que la Generalitat, que està començant com a Administració pública, està començant com a Administració pública organitzada, no està en condicions, perquè no té capacitat per a gastar 30, 40 o 50 mil milions de pessetes, i aniríem a fer disbarats. Crèiem nosaltres, i continuem creient, que podem arribar al nivell de 10.000; discutirem —nosaltres ja hem advertit que els tenim, i entrarem en el tema d'una manera també profunda— quins han de ser per als 10.000 milions d'inversions públiques —que aquest sí crec que és un conveni generalitzat, que no eren de cap manera, en el Pressupost de la Generalitat, fora d'una excepció a la qual em referiré després—, hem de fixar molt clarament, des d'aquesta Cambra, quins han de ser els criteris de distribució sectorial i territorial que ens permetin maximitzar, en la lluita contra l'atur, aquests recursos escassos que no són pas la màxima de les solucions ni la vareta màgica per a resoldre totalment el problema, però que hi poden ajudar un bon tros.

En aquest terreny, doncs, és cert que hi havia alguna altra alternativa. Jo em voldria referir a les dues que eren potser quantitativament més semblants a la nostra, una, la del Grup parlamentari del PSUC, de 6.000 milions per a un tema, i 6.000 milions per a un altre; l'altra, la del Partit Socialista de Catalunya, però en aquest terreny, jo ahir vaig estar a punt de sortir per fer una pregunta al meu bon col·lega, senyor Armet, de dubte metòdic, perquè és que, és clar, ahir a partir de la discussió de l'esmena que aleshores tenia el número 194, el senyor Armet se'ns va passar a la 195, i aleshores va haver-hi un moment que jo ja no sabia si estàvem parlant del fons d'ocupació, dels 200 milions del Pla Rigol, o dels set mil milions del fons d'inversió per a l'ocupació, que originàriament eren a l'article 14, amb el primer redactat o esmenes, en un article 14 nou que ells varen plantejar en el text original de la Llei, o de l'Avantprojecte de Llei de Pressupost. Realment, crec que eren dos els fons, i que l'únic que pot ser paragonable a la nostra posició, era realment el fons d'inversió per a l'ocupació.

Bé, quan vàrem fer les esmenes, cadascú les va fer per lliure, cadascú les va fer per separat, cadascú les va fer d'acord

amb la seva ideologia i amb tot el coneixement que puguem tenir de com això ha anat funcionant. I llavors, jo m'atreiria a dir que nosaltres —no pel sol fet de poder adquirir una certa predominància respecte a la nostra esmena, sinó perquè creïem que era realment més adequada que l'alternativa socialista— vàrem promoure, i així ha succeït, que prosperés la nostra posició; i jo diria que, és clar, em preocupa el tema perquè hi ha —m'he equivocat, he dit el 14, però era en la memòria del 15, era un nou article—, en definitiva, una sèrie de condicionants en aquest article que fa que tinguem una sèrie de problemes, i els senyors del Partit Socialista saben que, en definitiva, aquí hi ha moltes partides que són molt més teòriques que no pas reals. Aleshores, primer era una complicació; en segon lloc, aquí hi havia la incertesa de dir què passa amb els diners per a l'ocupació comunitària. Els fons per a l'ocupació comunitària, realment, fins fa molt poc, l'Estat els distribuïa a aquells territoris espanyols on l'agricultura, la ramaderia, el sector primari era predominant, on el nivell d'atur era de naturalesa diferent de la nostra, i on, dissortadament per a nosaltres, fins fa molt poc era molt més alt el nostre. Ara estem en xifres realment semblants; no estàvem en una posició realment molt diferent, i aquestes xifres no es podien incorporar. Crec que no es podia pensar que obtindriem recursos de cap mena amb la millor administració dels tributs cedits, perquè el Projecte de Llei d'Impostos Cedits no admet aquesta possibilitat, en la fase transitòria. Tampoc la Generalitat —en aquests moments ja no eren al Pressupost com a proposta— ni ningú no hi va fer les esmenes que havíem considerat que ens permetrien d'obtenir recursos mitjançant la creació d'impostos propis per a l'any 1981; i encara menys, doncs, l'establiment de recàrrecs.

Per totes aquestes raons, doncs, crec que la nostra línia de solució era quantitativament més important, i en darrer terme, crec que realment molt més flexible, i a mi em preocupa un tema de contradicció, perquè és que —i si ho haguéssim fet paral·lelament al debat que es va produir amb motiu dels Pressupostos Generals de l'Estat—, ara no hauríem, jo no hauria de fer aquestes explicacions en aquest moment. A mi em preocupa perquè en el moment en què la filosofia qualitativa és coincident, a nivell de discussió dels Pressupostos Generals de l'Estat entre el partit en el Govern i el primer partit de l'oposició, i que l'única discrepància és de naturalesa quantitativa, el partit de l'oposició demanava més inversions públiques de les que es van acollir en el Pressupost; realment, l'argument del partit en el Govern a Madrid era dir: el dèficit ja és prou gran, o el conjunt del sistema econòmic no admet més dèficit; no era no reconèixer que la inversió pública hauria d'ajudar, sinó que ja el dèficit era molt gran. Aleshores, jo pregunto: si allà el plantejament és mitjançant un programa d'inversions públiques, ¿per què aquí el programa d'inversions públiques no resulta igualment acceptable, i en canvi, aquí volem complicar-lo creant un nou fons, creant un nou sistema burocràtic, un nou sistema d'aplicació que és d'una complicació considerable?

Bé, finalment, i em fa l'efecte que potser ja m'he estès massa, senyor President —gràcies per la benevolència—, jo voldria dir que ambdues qüestions, el tema del primer aval i el tema de la lluita contra l'atur mitjançant el primer Pla

d'Inversions Públiques de la Generalitat que han batejat així en el que serà definitivament la Secció 18 de l'Estat de Despeses del Pressupost, ens posen en la línia de dir que el Parlament ha aconseguit, ha aprofitat tots els recursos que l'Estatut, fonamentalment, li dona per lluitar en aquest terreny, i que era una obligació indefugible, de part de tots, accomplir-ho. Crec que estem en condicions —i en això nosaltres hem fet una ajuda important—, en condicions de fer el màxim, el màxim que realistament pot fer la Generalitat en la seva actuació al llarg de l'any 81 per combatre l'atur.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Amb això queden acabades les intervencions del torn d'explicació de vot. Voldria comunicar als senyors Diputats que la Llei de Pressupost serà publicada, naturalment, tal com ha quedat aprovada, al *Butlletí Oficial del Parlament*, però que els annexos, és a dir, el detall complet de l'Estat de Despeses i d'Ingressos, serà també publicat en un número bis, corresponent al mateix número on es publiqui la Llei, de tal manera que tots els senyors Diputats puguin conèixer, exactament, en tot el seu detall, el Pressupost de la Generalitat tal com ha quedat aprovat.

**Proposició no de Llei sobre actuacions
del Consell Executiu en relació amb
l'execució del Pressupost de la Generalitat
per al 1981 i la preparació del Projecte
de Pressupost per al 1982**

Passem ara al segon punt de l'ordre del dia. La Proposició no de Llei sobre actuacions del Consell Executiu en relació amb l'execució del Pressupost de la Generalitat per al 1981, i la preparació del Projecte de Pressupost per al 1982. Aquesta Proposició no de Llei ha estat presentada per tots els Grups parlamentaris, i no ha estat objecte de cap esmena. D'acord amb el Reglament, poden participar en el debat tots els Grups. Algun del Grups signants de la Proposició vol defensar-la?

No hi ha, doncs, cap torn a favor, òbviament no hi ha tampoc cap torn en contra, i podem passar directament a la votació d'aquesta Proposició.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

La Proposició no de Llei ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

**Aprovació del Dictamen de la Comissió
de Política Cultural sobre el Projecte
de Llei de Biblioteques**

El punt següent de l'ordre del dia és l'aprovació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Biblioteques. Al Projecte de Llei de Biblioteques, que va ser publicat al *Butlletí Oficial* número 24, no hi ha cap esmena ni vot particular que s'hagi mantingut per sostenir-lo davant el Ple. Per tant, tenim el text del Dictamen sense cap modificació, exceptuant dues esmenes tècniques que fan referència a l'article 2, apartat 3, i a la

Disposició Addicional, apartat 2. Aquestes esmenes han estat examinades per la Mesa, la qual reconeix que es tracta d'esmenes tècniques, i com que, a més, han estat signades per tots els Grups parlamentaris, ens trobem també davant una situació en la qual no hi ha absolutament cap mena de discrepància respecte al Dictamen tal com quedaria redactat, acceptant aquestes esmenes. Proposo que el senyor Secretari doni lectura a les dues esmenes tècniques, i després, si no hi ha oposició per part de cap dels senyors Diputats o Diputades, podríem votar la Llei de Biblioteques globalment, en una sola votació.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Incorporades les esmenes?

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, naturalment s'entendrien incorporades les esmenes.

Es tracta d'esmenes tècniques i suposo que no hi ha necessitat de votar separatament. Jo ho feia per guanyar temps, això de fer una sola votació global; ara, les votacions les podem diversificar tant com vulguin els senyors Diputats, d'acord amb el seu dret. Senyor Martín?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Tant l'article 101 del Reglament als efectes de no poder ser objectat pel company Portaveu del Grup de Convergència i Unió en aquesta qüestió d'ordre, voldria dir al senyor President que nosaltres estem d'acord que es faci una única votació, el que volem és que la Presidència digui explícitament que, en votar, s'estan votant també les esmenes tècniques, perquè el 101 preveu l'admissibilitat de les esmenes, però s'han de votar, perquè si no es voten, no entren a la Llei, encara que la Mesa digui que sí.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena tècnica a l'article 2 apartat tercer. Apartat tercer: «Entren dins l'àmbit d'aquesta Llei les modalitats de biblioteques a què es refereixen els punts b) i c) de l'apartat 1 d'aquest mateix article» —i aquí comença l'esmena tècnica— «exceptuades les de titularitat estatal» —i continua— «les de modalitat c) han de tenir un estatut de funcionament, etc.»

Quant a l'esmena tècnica a la Disposició Addicional, apartat segon, quedaria de la manera següent: «Mentre la llei de protecció del patrimoni cultural no haurà entrat en vigor, el Govern de la Generalitat tindrà el dret preferent d'adquisició dels fons a què es refereix el punt primer en les transmissions oneroses que podrà exercir en la forma de tempteig o en la de retracte, i en les condicions que reglamentàriament s'establiran. En tot cas, aquest dret d'adquisició preferent s'entén sens perjudici de les competències reservades a l'Estat per l'article 149.1.28 de la Constitució.»

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, aleshores, d'acord amb l'article 99.2, que permet sotmetre un dictamen sencer a votació i incorporar al dictamen les esmenes tècniques que, ho repeteixo, porten la signatura de tots els Grups parlamentaris, i que la Mesa ha qualificat com a tècniques, passem, doncs, a votació la totalitat del Dictamen sobre el Projecte de Llei de Biblioteques.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El Projecte de Llei de Biblioteques, tal com va ser publicat en el *Butlletí Oficial*, amb la incorporació de les esme-

nes tècniques que han estat llegides, ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

(*El Senyor Martín i Toval demana per parlar.*)

El senyor Martín, ¿per a explicació de vot?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: El senyor Lorda, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lorda. El senyor Lorda té la paraula en nom del Grup Socialista per a explicació de vot.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, el Grup Socialista, que tinc l'honor de representar, ha donat el seu vot afirmatiu, ben categòricament, a la Llei de Biblioteques que la Cambra acaba d'aprovar, per diverses raons, confluents totes elles en aquesta actitud nostra ben positiva.

En primer lloc, una raó, als nostres ulls important, i, en tot cas, comprensible: la paternitat. Els socialistes hem contribuït a la procreació —permetin-me el sinònim— en gairebé un seixanta per cent del seu cos textual. Prego a les senyores Diputades i als senyors Diputats que no es prenguin malament aquesta proclamació de paternitat, per tal com sempre i arreu la paternitat ha estat motiu de natural i legítim orgull. No una procreació total, és clar, (*rialles*) sinó compartida (*rialles*); tota procreació ho és, ben mirat, de compartida (*rialles*). Efectivament, aquesta Llei va ser el resultat de les deliberacions tingudes en Ponència, el Dictamen de la qual fou aprovat a un ritme regular i tranquil per la Comissió de Cultura, la qual, al seu torn, ha elevat el Dictamen, pràcticament intacte, a la consideració i aprovació d'aquest Ple que, com acabem de veure, tampoc no hi ha posat cap mena d'objecció.

Tot va quedar resolt, doncs, en Ponència, constituïda —permetin-me que no m'estigui de dir-ho— per persones molt conscients de l'obra de civilitat catalana que se'ls havia encomanat. Tots ells, representants de les forces polítiques presents en aquest hemicicle, van fer observacions assenyades i proposicions escaients que van merèixer l'aprovació unànime i van ser admeses, per tant, al Dictamen corresponent. Tot això a costa —cal dir-ho també— del text original del Projecte de Llei que l'Executiu havia ofert com a base de treball, del qual la Llei suara aprovada no en recull més que el quinze per cent, sigui dit en estricte honor a la veritat i sense ànim de mortificar ningú.

Durant el procés d'elaboració d'aquesta Llei, s'ha dit sovint que es tractava d'una empresa legislativa d'ordre secundari. Es volia dir, és clar, que davant els gravíssims i apressants problemes que té plantejats el país, aquest Projecte legislatiu no era urgent ni decisiu. Ara bé, tal com ha estat aprovada, aquesta Llei respon fidelment a allò que proclama l'apartat primer de l'article primer del seu Títol Preliminar, on es llegeix: «La biblioteca d'ús públic és un centre que té per objecte contribuir a l'exercici del dret a la cultura, a la llibertat d'informació, a la informació permanent i al lleure, i alhora, a Catalunya, a la protecció i difusió de la llengua i de la cultura catalanes...» Això que acabo d'enunciar no serà, senyores i senyors Diputats, una qüestió peremptòria, efectivament, però convindran que tampoc no deixa de ser una qüestió fonamental, sobretot si es veu amb una certa perspectiva històrica.

Els socialistes hem atorgat a la Llei el vot afirmatiu perquè la biblioteca és un centre de transmissió del coneixe-

ment, tant o més important que la mateixa docència, i el coneixement ha estat sempre, i avui més que mai, la via més dreturera conduent a l'emancipació individual i col·lectiva dels éssers humans.

Avui més que mai hem dit, perquè el coneixement —avui dia se'n diu també, amb un cert accent utilitari, «la informació»— ha esdevingut, fins i tot, la principal força de producció, la utilització social de la qual, com ofereix la biblioteca pública i d'ús públic, accessible a tothom, segons els termes d'aquesta Llei, ha de contribuir a l'alliberament creixent dels homes i també a aquesta dimensió complementària de llur alliberament que són el cultiu i l'enriquiment de llur sensibilitat.

Per això, un poble que disposi d'un sistema bibliotecari com el que preconitza la Llei que hem aprovat, és cridat, goso dir, a accedir a graus cada vegada més elevats de civilitat. Civilitat, d'altra banda, que consueix una aspiració constant i ja patrimoni també del poble català. La tradició bibliotecària de Catalunya, en efecte, assoleix els seus moments ascendants i pletòrics quan el poble català recobrava la llibertat, o almenys en certa mesura, es troba ell mateix. En aquells moments, els de la Mancomunitat, els de la Segona República, l'afany de promoure la biblioteca és presidit pel principi de no excloure ningú de l'ús dels dipòsits de coneixement que són aquests centres. Bons exemples de tot això, presents en l'ànim de tots, en són la Biblioteca de Catalunya, l'Escola de Bibliotecàries —avui dia de Bibliologia—, i, especialment, la xarxa de biblioteques populars que sorgeixen en els esmentats moments històrics.

És per això que, als nostres ulls, l'aprovació d'aquesta Llei és un acte d'afirmació de la nostra idiosincràsia com a poble. Els socialistes li hem atorgat el nostre vot afirmatiu perquè la veiem plena d'aquest doble sentit: d'una banda, ratificació de l'autonomia de Catalunya i voluntat de consolidar-la, i, de l'altra, democratització de la cultura.

Creiem, en suma, que l'aprovació d'aquesta Llei —una de les primeres ordinàries que obté el plàcet d'aquesta Cambra —és un fet que, encara que no revesteixi el caràcter de monumentalitat i transcendència que es reserva a altres peces legislatives bàsiques del nostre ordenament jurídico-polític, constitueix un assoliment que honra aquest Parlament i el poble que hi és representat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot té la paraula, en nom del Grup del Partit Socialista Unificat, el Diputat senyor Xavier Folch.

El Sr. FOLCH: Senyor President, senyores i senyors Diputats, quan el Govern va enviar al Parlament el Projecte de Llei de Biblioteques, hem de reconèixer que ens va sorprendre: per què el primer projecte de llei —i fins ara l'únic— elaborat pel Departament de Cultura ha estat precisament el de Biblioteques i no un altre? En funció de quin ordre de prioritats? Aquests són interrogants que encara no ens han estat aclarits. Després, quan vam conèixer el text elaborat pel Consell Executiu, la sorpresa inicial va esdevenir preocupació seriosa. Primerament, pel mètode d'elaboració: una llei essencialment tècnica com aquesta hauria d'haver estat consultada a nuclis amplis d'especialistes i professionals que hi haurien col·laborat, sens dubte, amb franc interès, i es va preferir, en canvi, no consultar

sinó un nucli molt reduït de persones. És una llàstima que hagi estat així, perquè era una bona ocasió per acostar la primera de les nostres institucions, el Parlament, als sectors de la població més directament afectats per la Llei de Biblioteques.

El segon i més important motiu de preocupació tenia a veure amb el contingut, que, francament, ens va semblar impresentable, i em sap greu haver d'usar aquest adjectiu. Les incoherències i les mancances eren tan grans, que el nostre Grup parlamentari es va creure obligat a presentar una esmena a la totalitat, la qual va ser rebutjada en Comissió, però ens va permetre d'exposar les nostres crítiques frontals al Projecte de Llei elaborat pel Consell Executiu. Després, la Ponència va elaborar un text totalment nou —i subratllo això de totalment nou. Jo no vull parlar de paternitat, perquè com vostès saben la paternitat és sempre incerta, (*rialles*) però sí que aquest text totalment nou va partir d'un esquelet aportat, en part fonamental, pel Grup parlamentari Socialista, i sobre aquest esquelet del Grup parlamentari Socialista, i recollint a més les esmenes proposades per l'Associació de Bibliotecaris de Catalunya, amb la col·laboració de tots els Grups parlamentaris, es va bastir el text que acabem d'aprovar.

Per entendre el perquè critiquem tan durament el Projecte de Llei elaborat pel Govern, i el perquè, en canvi, hem votat avui afirmativament el Dictamen de la Comissió de Política Cultural, només cal comparar els dos textos. Jo invito cordialment tots vostès, senyores i senyors Diputats, que comparin la Llei que hem aprovat amb el Projecte elaborat pel Govern. Ara, per exemple, la Llei, en l'article 9, diu: «En el pressupost de la Generalitat s'han de consignar les partides destinades a la creació, el manteniment i l'ajut de biblioteques.» Abans, en el Projecte, no hi havia aquesta referència al finançament. Ara, la Llei estableix clarament, en l'article 7, que la Biblioteca Nacional de Catalunya és, naturalment, la Biblioteca de Catalunya. Abans, això que sembla obvi a tothom, es remetia a una futura llei. Ara, la Llei estableix un sistema bibliotecari ordenat racionalment amb una xarxa interrelacionada de biblioteques. On abans tot era, al nostre entendre, confusió, ara la Llei diu, en l'article 7, que «La Biblioteca de Catalunya ha de tenir un sistema de consulta del seu catàleg general, que sigui accessible, d'una manera ràpida i fàcil, des dels diferents centres bibliotecaris comarcals que hi siguin connectats.» Abans, el Projecte de Llei ni tan sols esmentava l'Escola de Bibliologia, la qual el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya entén que hauria de ser reconeguda com a oficial per tal de donar prestigi a uns estudis, i seguretat laboral a uns professionals que ho necessiten. Ara, en canvi, la Llei aprovada diu en l'article 13: «El personal tècnic bibliotecari ha de tenir la formació i la titulació de l'Escola de Bibliologia de Barcelona.» Abans, el Projecte de Llei deixava com a no incloses dins del seu àmbit les biblioteques integrades dins dels centres escolars públics de qualsevol mena, les destinades especialment a la investigació pública, les universitàries i d'altres institucions similars. Ara, no s'hi fa aquesta excepció la qual cosa, atesa, sobretot, la importància de les biblioteques universitàries, suposa també una millora substancial. D'altra banda, les biblioteques constitueixen una part fonamental del patrimoni cultural de tot país civi-

litzat. Aquesta noció i la consegüent de protecció del patrimoni cultural eren absents del Projecte del Govern, que el remetia a una llei futura. El Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya entén que és urgent una llei de protecció del patrimoni cultural i tenim entès que figura entre els projectes legislatius immediats del Govern. Mentrestant, la Llei de Biblioteques que acabem d'aprovar conté una Disposició Addicional que representa una millora indubtable i la lectura de la qual m'estalvio perquè tots vostès la poden llegir al *Butlletí*.

Seria llarg d'enumerar totes les millores de la Llei aprovada respecte al projecte original. Només n'afegiré, encara, una. La composició del Consell de Biblioteques, que abans quedava a l'arbitri del Conseller, i ara queda mínimament regulada. És una millora insuficient, al nostre parer, però que garanteix la presència dins del Consell de Biblioteques de les persones proposades per cadascun dels organismes i dels estaments directament afectats per la Llei. La Llei aprovada, doncs, és molt satisfactòria, al nostre entendre, i no solament salva les principals mancances del Projecte de Llei del Consell Executiu, sinó que, sobretot, ha de permetre establir les bases per a una política bibliotecària a Catalunya, una política bibliotecària arrelada a la realitat i a les necessitats tan complexes i tan diverses de la Catalunya actual: i fidel, al mateix temps, a una tradició que volem continuar. La tradició que arrenca de la Mancomunitat, amb la creació de la Biblioteca de Catalunya, amb l'establiment de la xarxa de biblioteques populars, amb la fundació de l'Escola de Bibliotecàries. Una tradició que va continuar després la Generalitat republicana, i un símbol de la qual ha estat i és encara Jordi Rubió i Balaguer, que va exercir exemplarment la direcció de la Biblioteca de Catalunya, de la xarxa de les biblioteques populars, i de l'Escola de Bibliotecàries, i que aquí, al Preàmbul de la Llei que ara hem aprovat, s'esmenta com a tribut de l'homenatge que el país encara li deu. Si ara, recuperades les institucions d'autogovern, podem començar a plantejar-nos una política cultural i una política bibliotecària pròpies, no hem de començar del no-res. Convé recordar, per exemple, la tasca de la Generalitat republicana; convé que tots tinguem present, convé que ho tingui present per començar, el Consell Executiu, la proposta d'organització de les biblioteques de Catalunya, aprovada per la Generalitat l'any 1932, a quasi mig segle de distància, que és un text excepcionalment lúcid. Hi podem llegir, i ho podem subscriure encara com a programa viu i actual, el següent: «La normalització cultural de Catalunya necessita una xarxa de biblioteques vives i renovades constantment, les quals hauran d'atendre el mateix les exigències de l'alta investigació, que les de difusió de la cultura en tots els estaments socials, des de la capital de Catalunya fins als nuclis més petits de població.» El Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya voldria que, des de la capital de Catalunya, i des de tots els seus barris, passant pel seu cinturó industrial fins als pobles més petits i apartats, s'establís una xarxa de biblioteques vives i renovades constantment. I voldríem que aquestes biblioteques contribuïssin a la normalització cultural de Catalunya, essent al mateix temps instruments per a l'alta investigació i l'alta cultura i per a la difusió cultural de masses; especialment entre la classe treballadora,

que és la que més necessita l'accés i el domini de la cultura. Per a dur endavant aquesta tasca, fins avui teníem l'exemple d'homes com el doctor Rubió i comptàvem amb la col·laboració de centenars de bibliotecàries disposades, sens dubte, a treballar amb la màxima dedicació i competència pel redreçament cultural del país. Des d'avui tenim, a més, una llei que hem fet entre tots i que entre tots hem de convertir en una eina al servei del poble de Catalunya. És amb aquesta confiança, almenys, que nosaltres li hem donat el nostre vot afirmatiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup d'Esquerra Republicana té la paraula, per a explicació de vot, el...

El Sr. VICENS: En nom del Grup d'Esquerra Republicana, i per continuar amb el subtil sentit de l'humor dels Diputats senyors Xavier Folch i senyor Lorda, jo diria que Esquerra Republicana també s'ha permès una certa dosi de superfetació complementària. Per a explicar-ho, el senyor Marçal Casanovas.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, el Projecte de Llei de Biblioteques, que el Govern ha presentat a aquest Parlament, en ús de la competència que ens atorga l'article 9.6 de l'Estatut d'Autonomia, respon a la necessitat compartida també per la gran majoria dels integrants de la Comissió de Política Cultural, de reestructurar, racionalitzar i desenvolupar un servei tan essencial per a la cultura popular com són les biblioteques públiques, que sempre han fet una intensa labor i han estat un ferm puntal en la preservació i expansió de la nostra cultura, un dels principals signes d'identitat del nostre poble. Aquest servei de biblioteques públiques, iniciat, com han dit els que m'han precedit, amb tant d'encert per Prat de la Riba, president d'aquella llunyana Mancomunitat de Diputacions catalanes, servei que ampliat i regulat per una llei de la Generalitat dels anys 30, fou admirat per la seva eficàcia i la seva bona administració, i que pràcticament desaparegué disgregat al llarg de quaranta anys de dictadura, en una sèrie de serveis inconnexos, depenents dels més diversos organismes: ajuntaments, diputacions provincials, entitats benèfico-culturals, etc, cadascun amb el seu propi criteri i la seva organització particular. Calia, com hem dit al principi, coordinar i reorganitzar tot aquest marasme; aquesta era la finalitat de la proposta presentada pel Govern. Malauradament, com també s'ha dit, el Projecte que va arribar a mans de la Ponència, si bé era breu, no devia ser massa bo ja que en els seus divuit articles, una disposició addicional i dues transitòries, merescué la no gens desdenyable quantitat de cent tres esmenes per part dels diferents grups. Davant d'aquest fet, la Ponència va optar per recomanar a la Comissió de Política Cultural el text alternatiu que avui s'ha presentat a l'aprovació de tots vostès. Text que el nostre Grup ha votat afirmativament perquè, per un costat és conscient de la necessitat de la reestructuració bibliotecària i, per l'altre, perquè en aquesta nova redacció hem vist recollides la gairebé totalitat de les nostres esmenes que, si moltes vegades no ho han estat en forma literal, sí que ho han estat en el seu esperit. Un exemple clar n'és el reconeixement oficial de l'Escola de Bibliologia de Barcelona, digna successora

d'aquella exemplar Escola Bibliotecària, de la qual sortí un tan bell planter d'excel·lents professionals, esmena coincident també, com ha dit el senyor Folch, amb una esmena presentada pel Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

No em faré més llarg. Els meus predecessors han tocat abundantment aquest tema. Per acabar aquesta explicació de vot, no em resta més que felicitar-me, no com a procreador, però sí com a membre de la Ponència, pel fet d'haver estat capaços d'obtenir un text que ha merescut l'aprovació de tota la Cambra i que creiem que serà una eina eficaç per al bon desenvolupament de la futura xarxa bibliotecària de casa nostra. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot té la paraula el Diputat senyor Rimbau.

El Sr. MANUEL-RIMBAU: Senyor President, senyores i senyors Diputats, certament, després de llargues sessions dedicades a parlar de nombres, a un aspecte tan material, sentir parlar de llibres i de cultura alegra una mica l'esperit, sobretot quan s'hi ha afegit unes certes dosis d'humor i unes consideracions que el meu bon company Felip Lorda ha fet sobre la paternitat, que han estat recollides pels altres Diputats que han intervingut posteriorment. Jo em cenyiré a explicar per què hem votat que sí. Perquè entenc que això és la finalitat de l'explicació de vot. I d'alguna manera entenc que als companys amb els quals vaig col·laborar en la redacció del Projecte que avui ha estat aprovat per la Cambra, no els cal la meua explicació de vot. Aquesta Llei ha estat el fruit dels esforços de tots, tots hem aportat, jo diria que amb un esperit molt constructiu, les nostres idees, a treure un text que reuneix les condicions del que tots vam coincidir que era el que necessitàvem. Un text curt, entenem que una llei ha de ser sempre concreta, ha de deixar al reglament la seva tasca de desenvolupar el que la llei conté. Un text concret, és a dir, que no surti de l'àmbit del que li correspon. Un text, al mateix temps, estable, perquè com dic, reservi al reglament l'adequació al moment, i en canvi tingui perennitat durant temps; i això va ser el que entre tots els components de la Ponència i posteriorment la Comissió, vàrem intentar i ens complau veure que la Cambra ha assumit completament el nostre punt de vista. Jo crec que aquesta Llei respon —s'ha dit, però vull repetir-ho—, respon a la llarga, a la dilatada tradició cultural catalana, de la qual l'antiga Escola de Bibliotecàries, avui Escola de Bibliologia, va ser, durant molt de temps, un símbol ben clar dels objectius que Catalunya perseguia, a través les seves biblioteques. El personal que sorgia format en aquesta antiga Escola de Bibliotecàries, avui Escola de Bibliologia, va prestigiar llargament la tasca de l'antiga Generalitat de Catalunya i, posteriorment, de la Diputació de Barcelona que era la seva patrocinadora. És una Llei, he dit, que se cenyeix al bàsic i és una Llei que en l'ànim de tots hi havia quan la redactàvem en Ponència, que malgrat que era un camp petit —d'alguna manera fins vist des de fora es pot pensar que sense gaire importància—, estàvem contribuint a crear una legislació diferencial i pròpia del català, del que és propi del nostre país, que sense representar enfrontaments, ens diferenciés d'acord amb les nostres característiques. Per això, senyors Diputats, el nostre Grup ha votat que sí i al mateix temps

agraeix a la Cambra el vot unànime que s'ha donat a aquest text.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot?

El Sr. ALAVEDRA: El senyor Ferran Camps.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ferran Camps, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. CAMPS I VALLEJO: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, com que ja he escrit un llibre, ja he tingut un fill i ja he plantat un arbre, no tinc preocupacions per la paternitat d'aquesta Llei... (*rialles*). I dit això, hem de dir que hem votat positivament aquest primer Projecte de Llei de Cultura, en aquest Parlament, amb satisfacció. Creiem, creu el nostre Grup parlamentari de Convergència i Unió, que avancem en allò que la pròpia exposició de motius de la nova Llei —text que fou proposat com a esmena d'aquest propi Grup parlamentari—, que avancem en el recobriment de les institucions nacionals de Catalunya, que entre tantes altres coses passa per la reestructuració dels serveis essencials de cultura, que han estat i que han de tornar a ésser un dels principals signes d'identitat del nostre poble. Catalunya, que ha estat peonera en tants aspectes, també ho ha estat en la creació de les biblioteques públiques i, d'ençà de la creació, el 1907, de l'Institut d'Estudis Catalans i de la seva biblioteca, la Biblioteca de Catalunya, ha desenvolupat una política de creació d'una xarxa bibliotecària estesa arreu de les comarques del Principat. El 1915 la Mancomunitat de Catalunya creava l'Escola de Bibliotecàries, i en sortir la primera promoció, al cap de tres anys, ja havia bastit un magnífic edifici a Valls, seu de la primera biblioteca popular de Catalunya. La mateixa Mancomunitat, en conveni amb sengles ajuntaments, en construí set més. Posteriorment, la Generalitat dels anys trenta amplià la xarxa fins a vint-i-una biblioteques, tot mantenint el sistema de col·laboració amb els municipis.

Nosaltres, ara doncs, enllacem amb aquesta tradició, alhora culta i popular, de posar a l'abast de tothom la lectura i el que se'n deriva, i és important que precisament aquest sigui el primer fruit de la nostra tasca cultural i també d'una Conselleria creada encara no fa un any. I és ben cert que aquest Projecte va arribar a aquest Parlament el mes d'octubre, on passà a la Comissió legislativa de Política Cultural, la qual, segons el nostre punt de vista encertadament, no admeté les dues esmenes a la totalitat, la d'un Grup parlamentari i la d'un Diputat no adscrit, de manera que quan es constituí la Ponència —Ponència que també sorprenentment trigà un mes a ser constituïda des que havia arribat a la Comissió— treballà molt activament en una tasca de perfeccionament d'un Projecte molt enriquit amb les esmenes dels diferents Grups parlamentaris. D'aquesta manera avui l'hem pogut votar per unanimitat. El Projecte de Llei cal dir que arribà amb una certa pressa a aquesta Cambra, per una sèrie de motius que ja foren exposats quan fou discutida en la Comissió, i que ara no cal tornar a assenyalar, però que feien necessària i urgent aquesta legislació sobre biblioteques, si no volíem trobar-nos obligats a aplicar una altra legislació forana.

Els mesos transcorreguts d'ençà d'aleshores han fet modificar certs aspectes, però ara, vist el text aprovat,

creiem que s'ha seguit un bon camí. Inicialment pensàvem que la xarxa de biblioteques de la Generalitat es basaria fonamentalment en les de les actuals Diputacions, inicialment, com deïem abans, en el nucli de la Mancomunitat, i que serien completades amb les que l'Estat ens traspasés, fos per a la titularitat i la gestió o simplement per a aquesta. Però la realitat ha estat que hi ha hagut els traspàsos de la gestió de les biblioteques de les Diputacions de Tarragona i de Girona sense que es produïssin els de les vuitanta-set biblioteques de la Diputació de Barcelona i de la mateixa Biblioteca de Catalunya. El mes de juliol hi hagué el traspàs, amb una migrada quantitat de consignació de 22 milions, de les setanta-sis biblioteques estatals, així com de la gestió de les quatre biblioteques «provinciales» i l'especialitzada de l'INLE. Això a més de les agències de lectura.

Les agències de lectura, com ho deuen recordar els membres de la Comissió de Cultura —i fou explicat pel Conseller de Cultura al seu dia— eren unes simples maletes viatgeres amb uns dos-cents llibres cadascuna, algunes de les quals no se sabia ni on eren. L'estat d'aquestes biblioteques estatals és, per dir-ho amb una paraula senzilla, catastròfic. A tall d'exemple, s'ha rebut una biblioteca, una «biblioteca» entre cometes, amb unes instal·lacions que no arriben als quinze metres quadrats de superfície, o, com en el cas de Vilaller, tan sols amb tres llibres en català. Amb aquest panorama no massa encoratjador, el Servei de Biblioteques del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació Social ha dut una tasca important i que ha de merèixer la nostra felicitació.

Mentre nosaltres discutíem el Projecte de Llei de Biblioteques i amb previ conveni corresponent amb les entitats corresponents, eren creades set biblioteques, a Balaguer, a Alella, a Matadepera, a Castell d'Aro, a Martorelles, a Benifallet i a Granollers. I en aquests moments hi ha quinze convenis en preparació, amb Hostalric, Cervelló, Ribes de Freser, l'Escala, Tossa, Igualada, Vilanova i la Geltrú, Palamós, Llorenç del Penedès, Premià de Mar, Vinaixa, Cornellà, Ciutat Badia, Ascó i la Sénia.

Simultàniament, el Servei de Biblioteques ha anat preparant materialment el que la Ponència i posteriorment la Comissió prepararien legalment i que avui nosaltres hem transformat en llei. En concret, em refereixo a la creació d'una institució autònoma encarregada d'elaborar i difondre la informació bibliogràfica i en què s'integrarà la biblioteca de l'INLE, traspassada a la Generalitat segons

preveu la Disposició Transitòria Quarta. La Llei, en l'article 7, encomana a la Biblioteca de Catalunya, de la qual nosaltres hem aconseguit recuperar el nom inicial, la missió específica de recollir i conservar tota la producció impresa, sonora i visual que s'ha produït i es produeix a Catalunya, per la qual cosa és la col·lectora del dipòsit legal. Això significarà que li encomanem una important tasca de recerca i de retrobada de llibres importants, de llibres que s'han anat confeccionant, que han anat mostrant la història de Catalunya en les seves variades matèries. Però també hi ha una altra cosa nacionalment innovadora i a destacar: s'encomana a la Biblioteca de Catalunya la tasca de recollir i conservar la producció impresa, sonora i visual en català, o que fa referència als Països Catalans, produïda fora del Principat.

Així, doncs, per primera vegada Catalunya té una llei dedicada exclusivament a regular les biblioteques públiques, perquè no oblidem que aquesta Cambra, els anys trenta, va fer una llei en defensa del patrimoni monumental de Catalunya, en la qual hi havia un article dedicat a biblioteques, però tan sols era un article, no pas una llei sencera. I aquesta Llei que regularà les biblioteques públiques esperem que doni resultats importants, perquè si ara tenim en el Principat de Catalunya més de sis-centes biblioteques públiques, finançades per institucions públiques i per l'Administració, amb la nova Llei, i sensibilitzant els municipis i aquest mateix Parlament perquè quan d'aquí a uns mesos tornem a passar per aquelles feixugues sessions com la d'aquests darrers dies i discutim els pressupostos de l'any 82, vulguem tots plegats destinar una xifra de cabals al més important possible a aquesta finalitat, perquè puguem aconseguir que les biblioteques arribin a tots els pobles de les nostres comarques i a tots els barris de totes les nostres grans ciutats. Si així ho fem, nosaltres creiem que haurem avançat a aconseguir un important servei per a tots els ciutadans i per a la cultura catalana.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Atesa l'hora que és, senyors Diputats, anem a suspendre la sessió, que es reprendrà dimecres, dia 8, a dos quarts d'onze del matí. Dimarts, a l'hora acostumada, a dos quarts de cinc de la tarda, tindrà lloc la reunió de la Mesa i de la Junta de Portaveus.

Fins dimecres al matí. Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts i vuit minuts de dues del migdia.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)

carrer, núm.

telèfon; població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

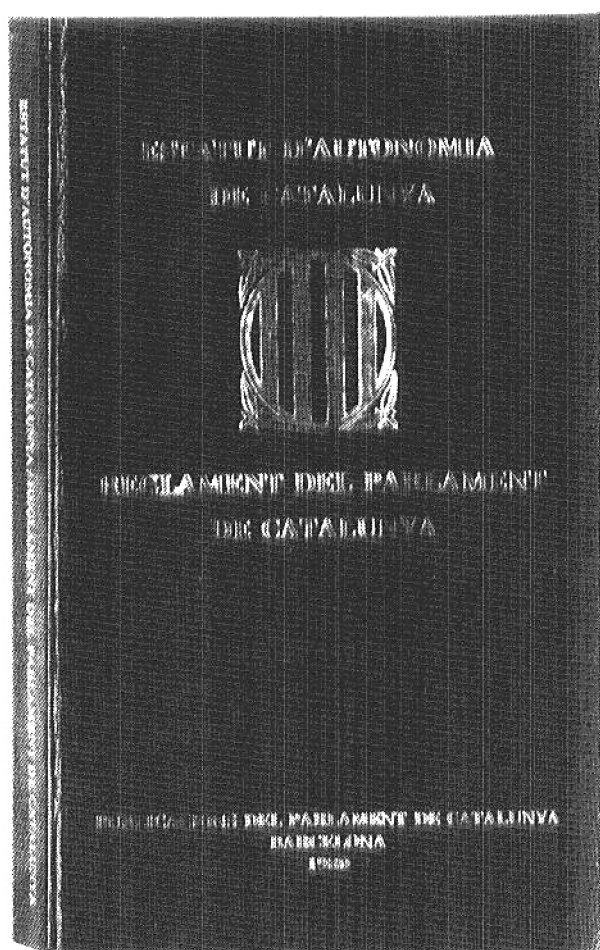
fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

Publicacions del Parlament de Catalunya

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistèmatics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 350 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, BARCELONA-3.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dip. Leg.: B.27966/80